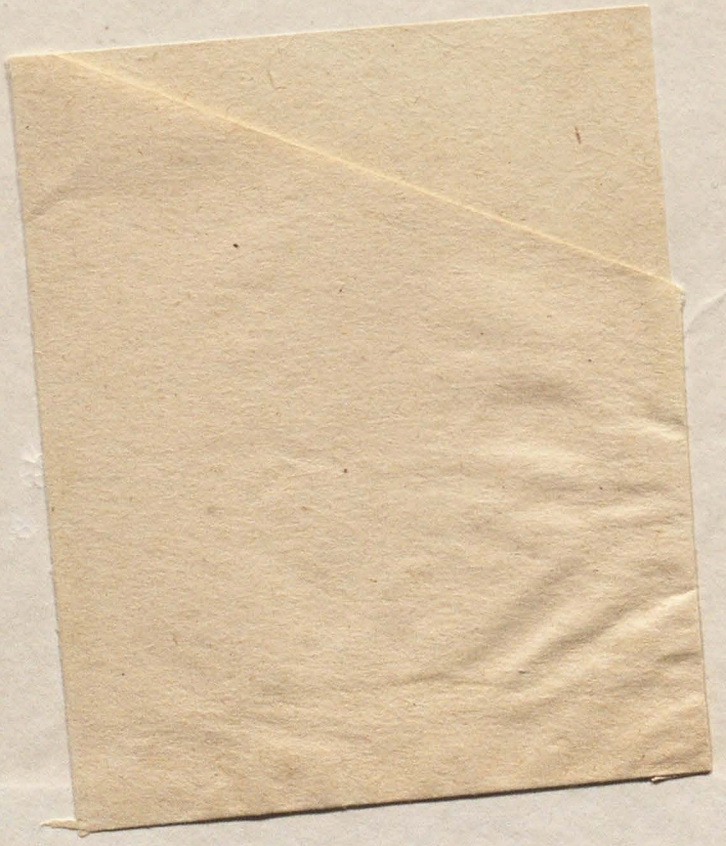
МЗ Т-9/67
5-8

403
Т-9
67
Ф 1-66
7341

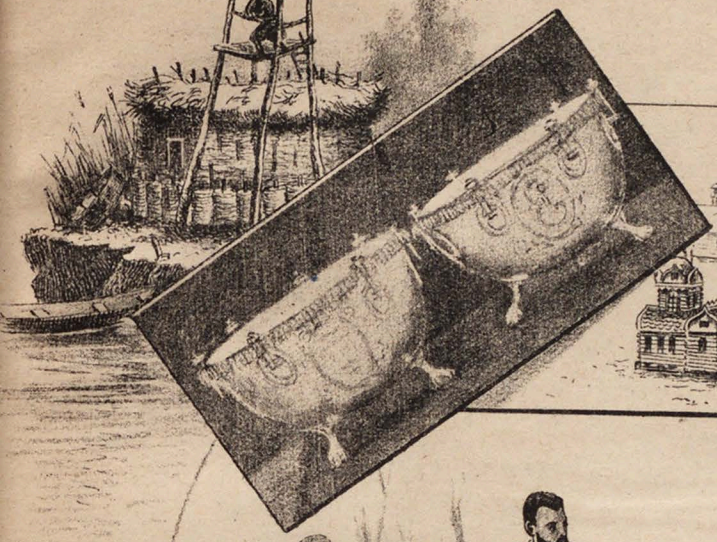
МАТЕРІАЛЫ КЪ ИЗУЧЕНІЮ
КУБАНСКАГО КОЗАЧЬЕГО ВОЙСКА.

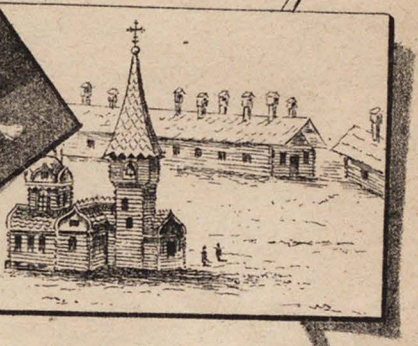

406

ВЫПУСКЪ 5-ый.

„ПІСНІ ЧОРНОМОРСКІ.“

РУМЯНЦЕВСКІЙ МУЗЕЙ
ПУБЛИЧ. БИБЛІОТ.
102620-ОМЗ
1-66
Ф 734

408

Печатать дозволяется Начальникъ Кубанской области 9 Января 1897 г.

Печатня В. Гроссе въ Москвѣ Мыльниковъ пер. соб д.

409

ОГЛАВ

5го випуска

Пісні Чорноморскі.

ДЛЯ ХОРА.

№		Стр.
161.	Ой сів пугач на могилі	410
162.	Гей, чого хлопці	412
163.	Ой кінь не рже	413
164.	Як піду я до млина	415
165.	Зашуміли густі лози	417
166.	Ой і випав біленькйи сніжочок	419
167.	По за гаем, гаем	421
168.	Чом, не прийшов	423

ДЛЯ ОДНОГО ГОЛОСА.

169.	Гей священику отцю Миколаю	425
170.	А вчора була суботонька	427
171.	Ой чіе то жито	428
172.	Гей по морю	429
173.	Як у саду так і в лісі	431
174.	Ой од корчми та до шинку	432
175.	Жарь мати, капусточки	433
176.	Повій вітре з України	434
177.	Ой знати, знати	436
178.	Тож (варіант)	436
179.	Та була в мене жінка	438
180.	Умри мій індику	440
181.	В мене батьки світ	442
182.	Заболіла головонька	444
183.	Эй, послухай моя жінка	446
184.	Пливе човен води повен	448
185.	Ой у броду	450
186.	Била жінка мужика	452
187.	Зелений дубочок	454
188.	По садочку хожу	456
189.	В броду брала дівчина воду	457
190.	На городі будяк	458
191.	Вийди Грицю на улицю	459
192.	Продав чумак в Кременчузі	460
193.	От такий то я, Ярема	461
194.	Колихала мене мати	463
195.	Журилася попадя	465
196.	Кохав мене батько	467
197.	Сім день молотила	469
198.	Ой здорово дівчинонька	471
199.	Живи батько як Біг дав	473
200.	Молодиці гей	474

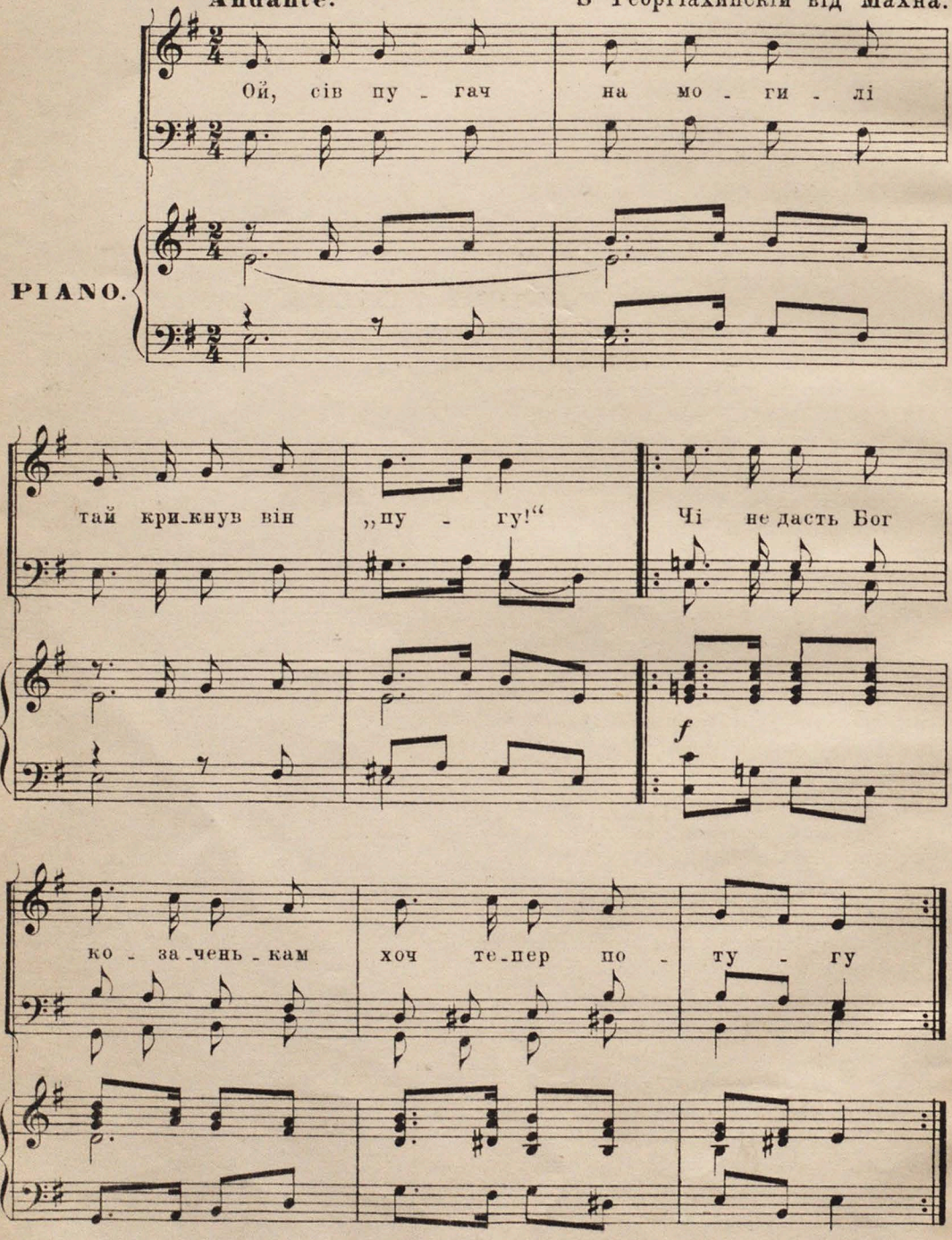
Записані на Чорноморы (Кубаньска область) в отділах Катеринодарскім і Т рицскім.

524
544
559
580
592

ОЙ СІВ ПУГАЧ НА МОГИЛІ.

№ 161.

Andante. В Георгіахипскій від Махна.

Шо день, шо ніч усе ждемо,
Поживи не маем;
Давно була хмільничина
Уже й не згадаем.

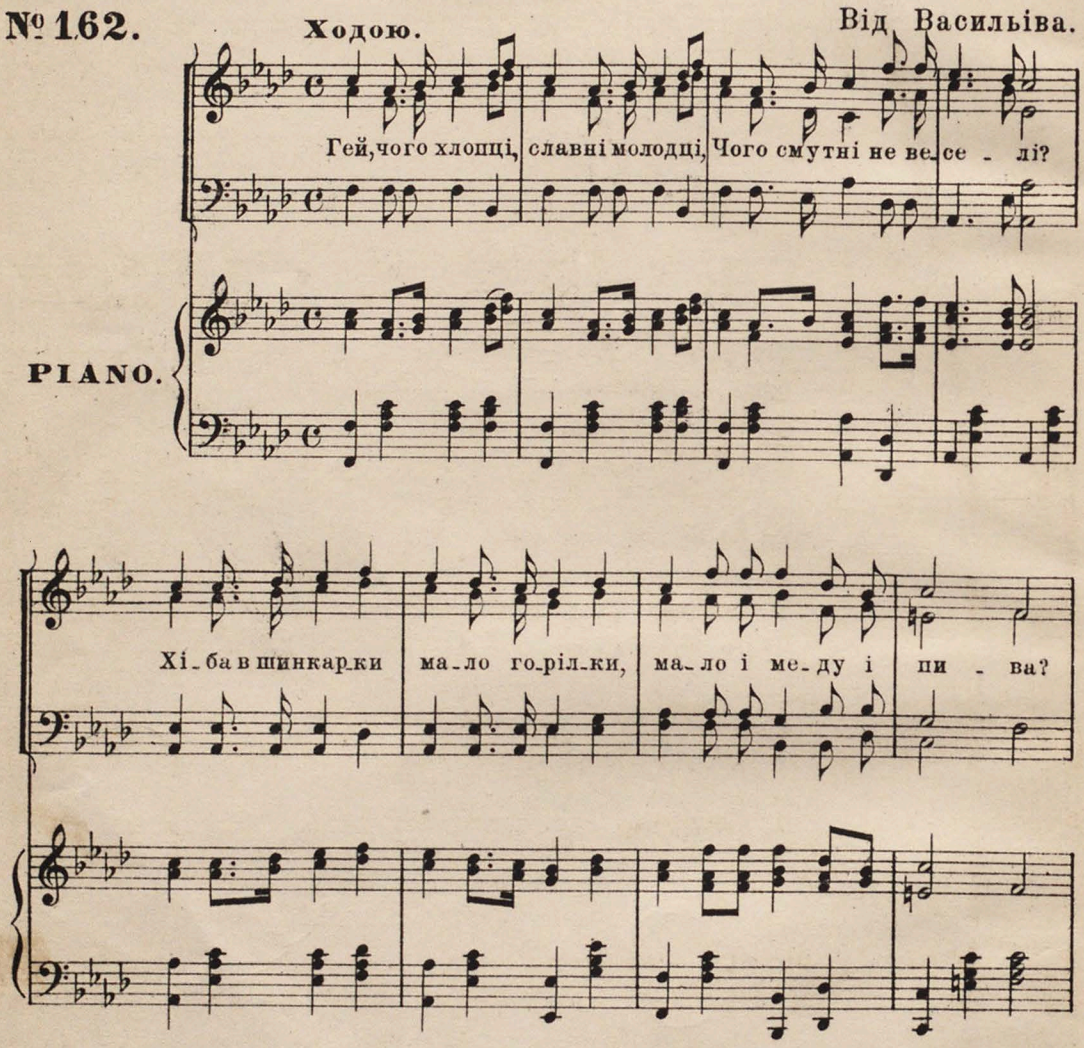
Ой колись ми воювали,
Та більше не будем;
Того щастя і тій долі,
Повік не забудем.

Та вже й шаблі заржавили,
Мушкети без курків;
А ще серце козацькее
Не боїтця турків.

Із ст. Георгіахипскоі.

ГЕЙ ЧОГО ХЛОПЦІ, СЛАВНІ МОЛОДЦІ.

№ 162.

Повніі чари всім наливайте,
Шоб через вінце лилося.
Шоб наша доля нас не кидала,
Шоб добре в світі жилося.

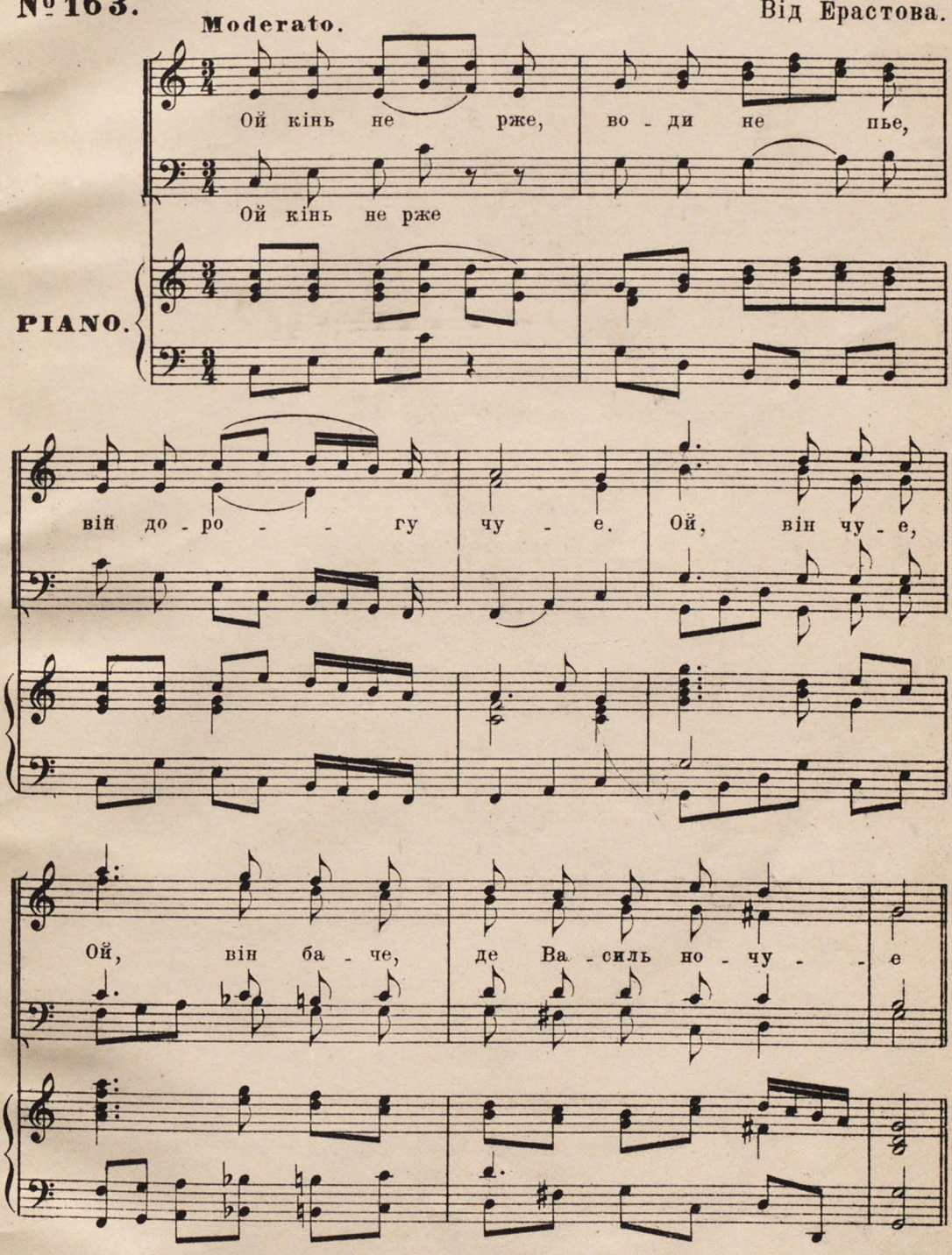
Вдарим об землю лихом, { журбою, бідою,
Будим ми пить, весилиця,
Пиймо за долю, пиймо за счастья,
Пиймо за все що рідніше.

Пиймо ж понове, пиймо молодці,
Пиймо ж ще поки нам пьетця;
Поки недоля нас не спіткала,
Поки ще лихо смістця!

ОЙ КІНЬ НЕ РЖЕ.

№ 163.

Від Ерастова.
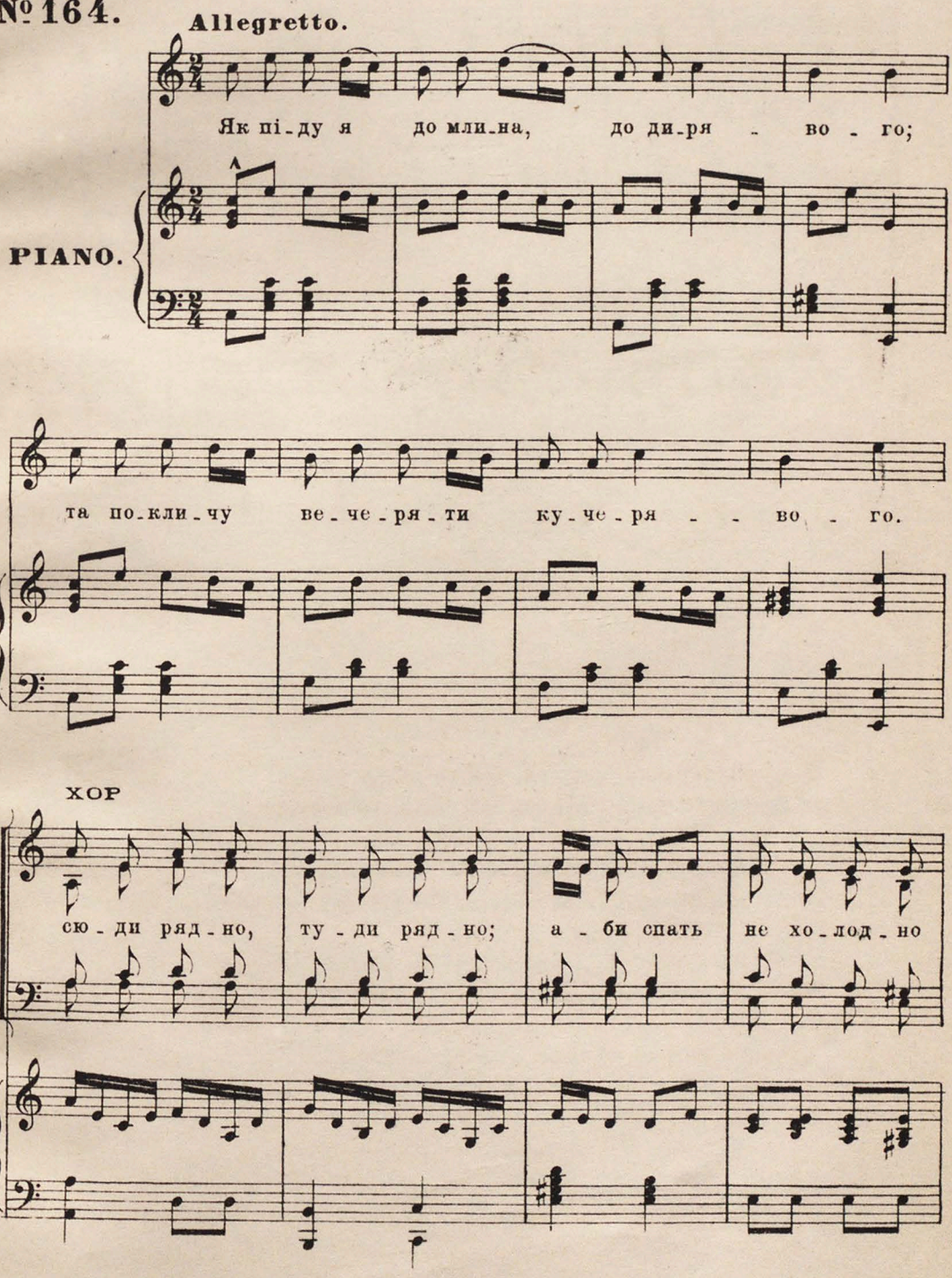

Ой ночуе
Василечок
В густім очереті
Клыче мила,
Василечка
До себе вечерять.
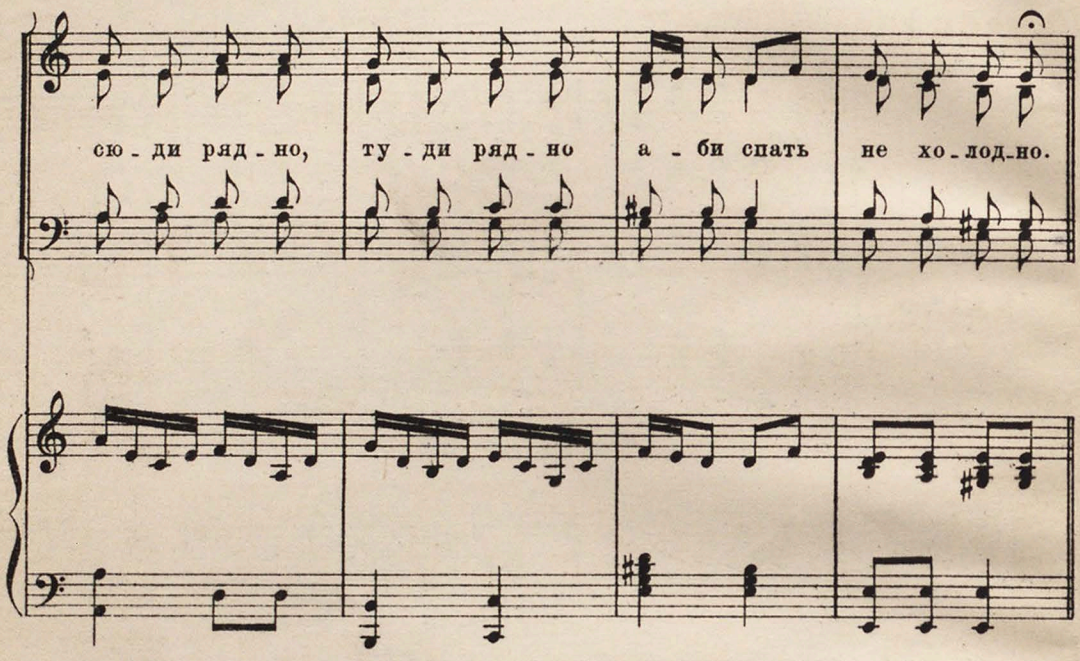
„Ой не прийдеш
Вечеряти,
Приходь хоть обідать.
А не прийдеш,
Обідати,
Приходь хоть одвидать

Утопився
Василечок
Волосячко мае,
А дівчина,
На бережку
Рученьки ломае.

ЯК ПІДУ Я ДО МЛИНА.

№ 164.

Кучерявий джигун, чом ти вчора не був?
„Я б-і вчора прибув, так чобіт не добув.

„А в братових не пішов-бо немає підошов;
А в батькових не хочется-бо устілка волочетця.

Ой встань не лежи, поворуши жилки,
Не суши, не вьяли молодої жинки.

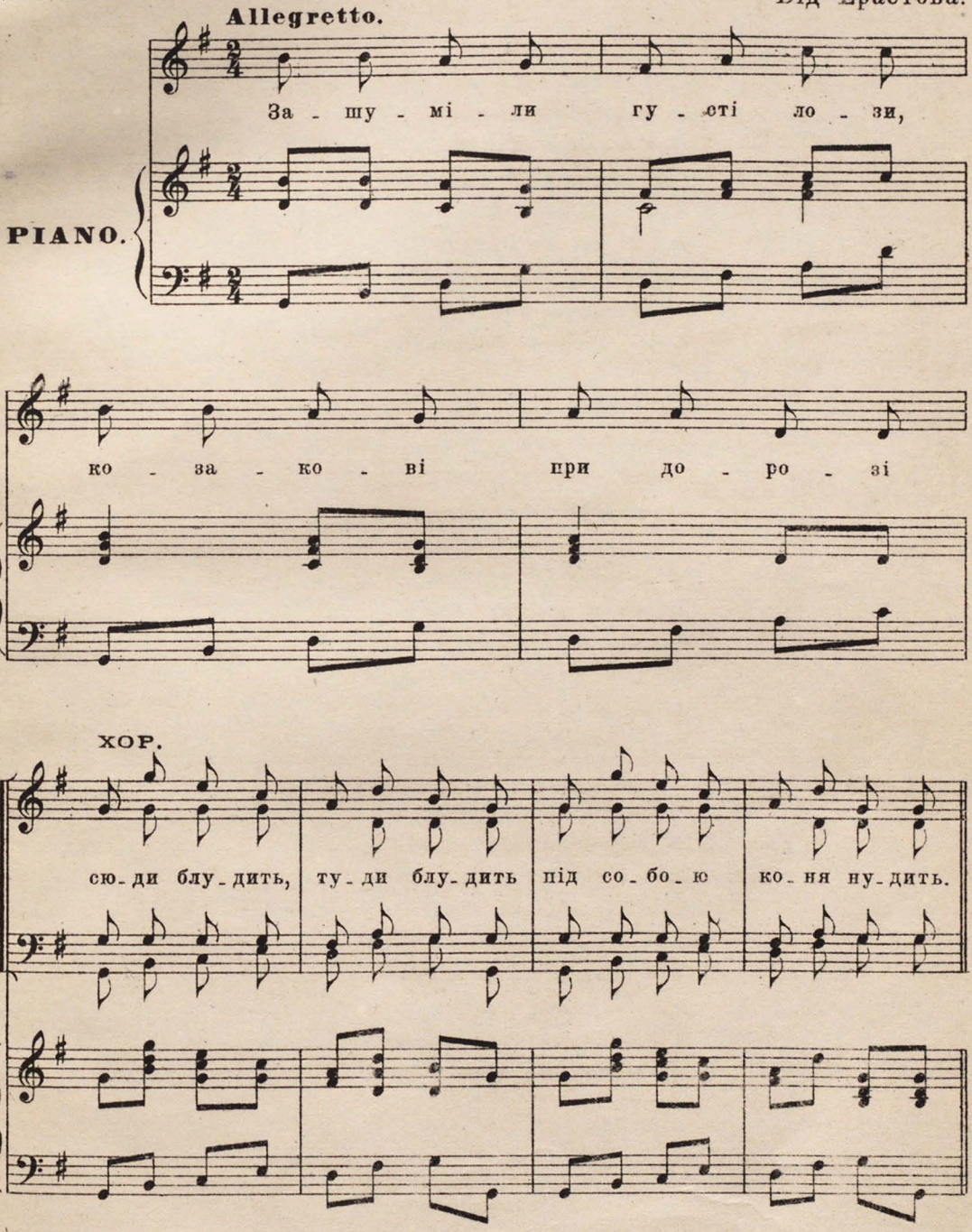
Ой встань не лежи, по воруши кості,
Не суши не вьяли моій молодості.

А. і Б.

ЗАШУМІЛИ ГУСТІ ЛОЗИ.

№ 165.

Від Ерастова.

Приблудився аж до гаю,
До широкиго лиману,
Став коника напувати,
Став плакати і ридати,

Бо вже нікого питати,
Стала зозуля кувати:
„Зозуленьки, моя ненько,
Закуй міні жалібненько

Як у саду соловейко,
Соловейко манесенькій,
Скажи міні ту дорогу,
Куди іхати до роду.

Ой до роду до родини,
До милоі до дружини
Виклич міні дівку з хати,
Шось я маю ій сказати;
Чі не била іі мати,
Хочу іі ратувати!“—

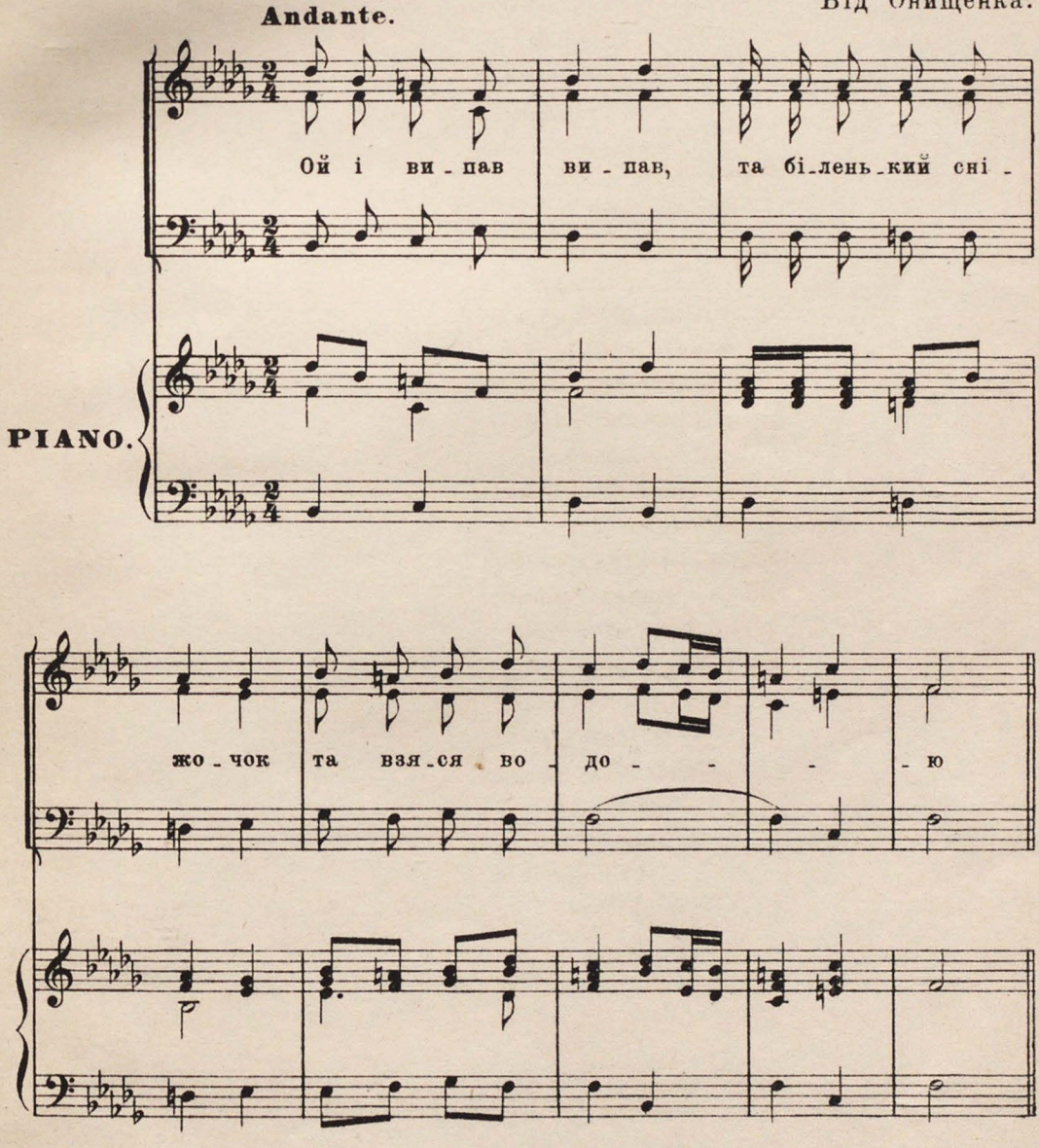
Била ж іі матусенька
За козака Андрусенька,
Щоб з козаком не стояла
Йому й віри не доймала

А в козака стіко віри,–
Як на синім морі піни,
А в дівчини стіко ласки,–
Як в синему морі ряски.

ОЙ І ВИПАВ ВИПАВ.

№166.

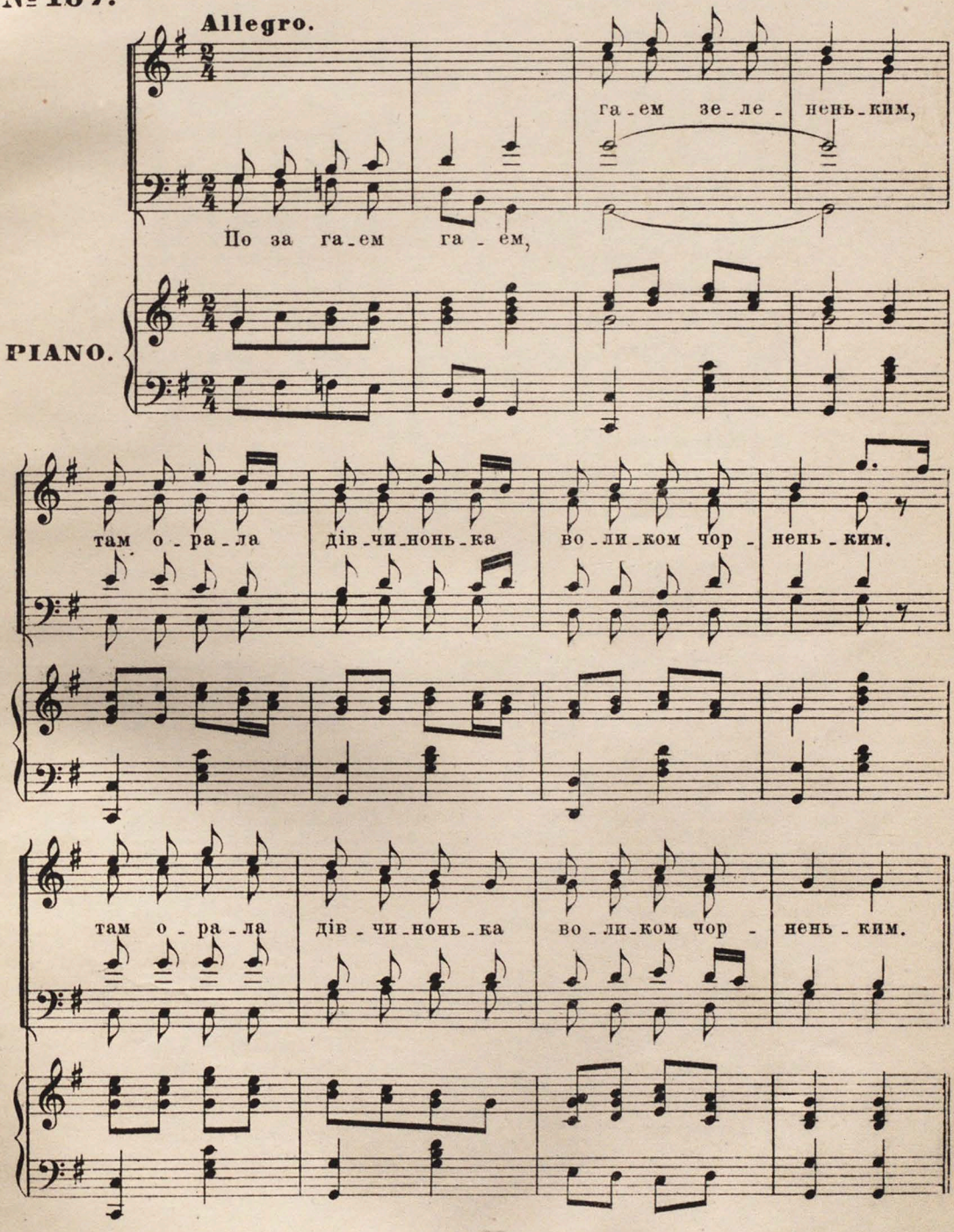
Від Онищенка.

Ой і развивайся
Трава з ковилою
А ти козак з дівчиною.
Ой і туман яром,
Мороз долиною,
Козак з дівчиною.
По надъ туманами
Та литае голуб,
Літа буркотае:
„Ой чи ви не чули,
Чули не бачили,
Моеі голубки?“
Ой хотьми і чули
-Чули і бачили,
Та не знаімо яка.
„Ой вона та сиза
Сизо-сизокрила
Личком як калина!
-Ой вона сиділа,
За високими горами
З чорними орлами.
Називала орлів,
Називала чорніх,
Рідними братами.
Ой ви орли чорні
Ріднесенькі браття,
Далеко літали!
Ой чі ви не чули
Ой чі не встрічали
Ви моеі долі?
Твоя доля впала
В синесеньке море
На віки пропала.

ПО ЗА ГАЕМ ГАЕМ.

№ 167.

Орала, орала,
Не вміла гукати,
Та наняла козаченька
У скрипочку грати

Грає, козак, грає,
Бровами моргає,-
Кати ёго мати знає,
На що він моргає.

Чі на моі воли,
А чі на корови,
Чі на мое біле личко,
Чі на чорні брови.

Воли та корови
Усі поздихають,
Біле личко, чорні брови,
Повік не злиняють.

Чорні брови маю,
Та и не ожинюся,
Хіба піду до річеньки,
З жалю утоплюся.

Не топись, козаче,
Бо душу загубиш,
Ходім серце повінчаймось,
Коли вірно любиш.

Вірно любив, вірно люблю
Вірно й женихався,
Ти ж мене ізрадила
Як й не сподівався.

Гей у саду у садочку
Зелениі вишні,
Гей не мае і не буде,
Та під моі мислі

Гей у саду у садочку
Зелениі сливки,-
Гей не мае і не буде
Моій чорнобривки.

Гей у саду у садочку
Зелениі грушки,-
Гей не мае і не буде
Моій милій душки.

Пішла кума до куми
Серпа позичати,
„Дай, кума моя, серпа
Піду в поле жати!“

Не йди кума в поле жать,-
Лучче в холодку лежать;
І личико не згорить,
І головка не зболить!“

Козак коня напував,
Дзюба воду брала,
Козак Дзюбі заспівав,
Дзюба заплакала.
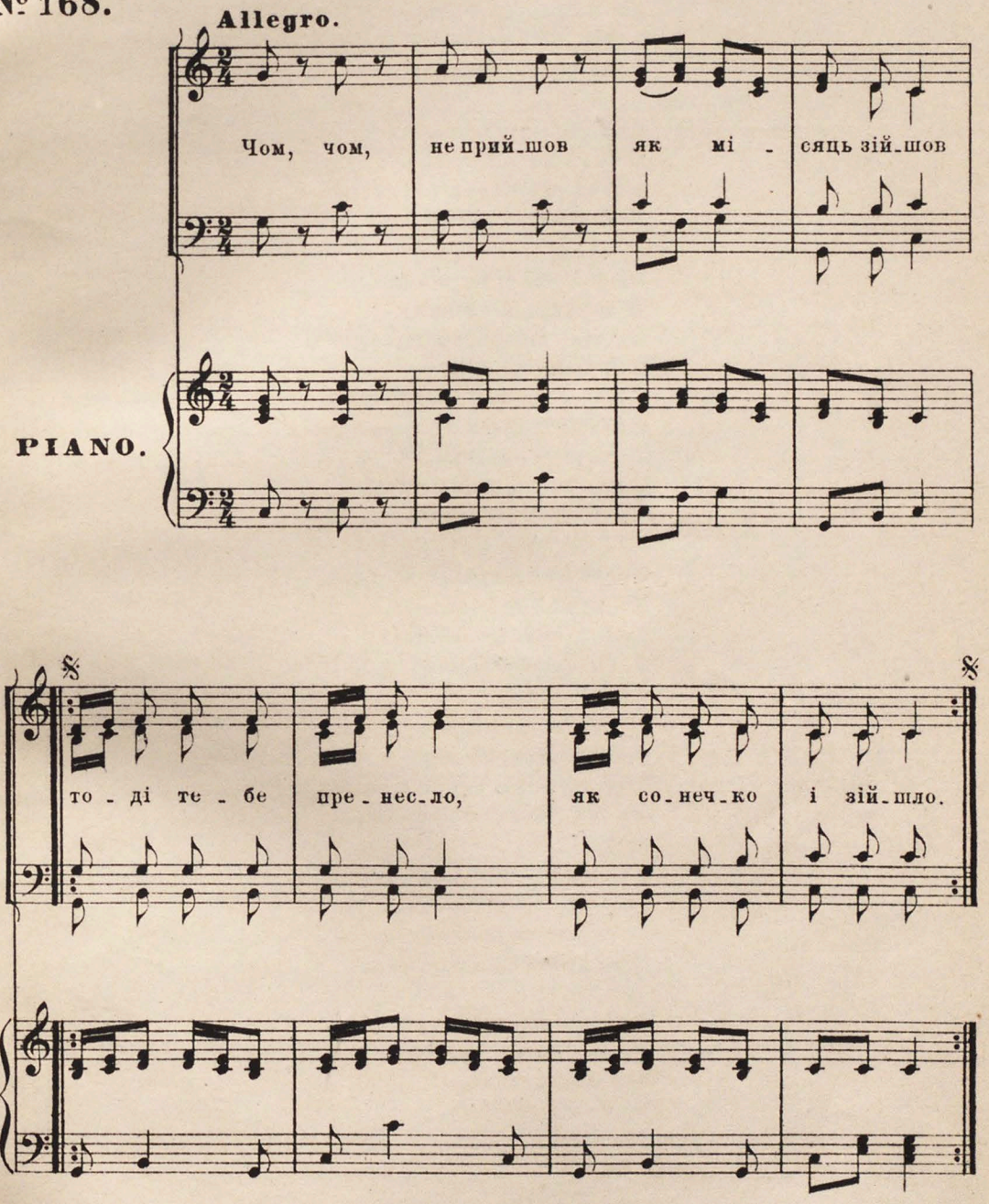
Не плач, Дзюбо, не плач любо,
Не плач предо мною,
Як поіду на вкраіну,
Заплачеш за мною!

Куплю Дзюбі, куплю Дзюбі,
Подарунок дорогий
Чулочки з китаічки,
Черевички з бабака.

Куплю Дзюбі, куплю Дзюбі
Черевички з бабака,
Та шоб моя, Дзюба, люба
Вибивала гопака!

ЧОМ, ЧОМ НЕ ПРИЙШОВ.

№ 168.

Ой був та нема,
Та поіхав до млина,
Бідна моя головонька
Сама спати лягла.

Ой був, та нема_
Поіхав на річку;
Колиб его чорти взяли,
Поставила б свічку.

Ой він знав, на що брав,
Я ж ёму не рівня,
Бо він швець, вражій мнець,
А я бондарівна_!

Який біс чоловік,
Така й его жінка;
Намочила штани в річці
Та ще з понеділка.

Колиб не пив, мене не бив,
То може б кохала:
Тоді б ему, що неділі,
В головоньці ськала

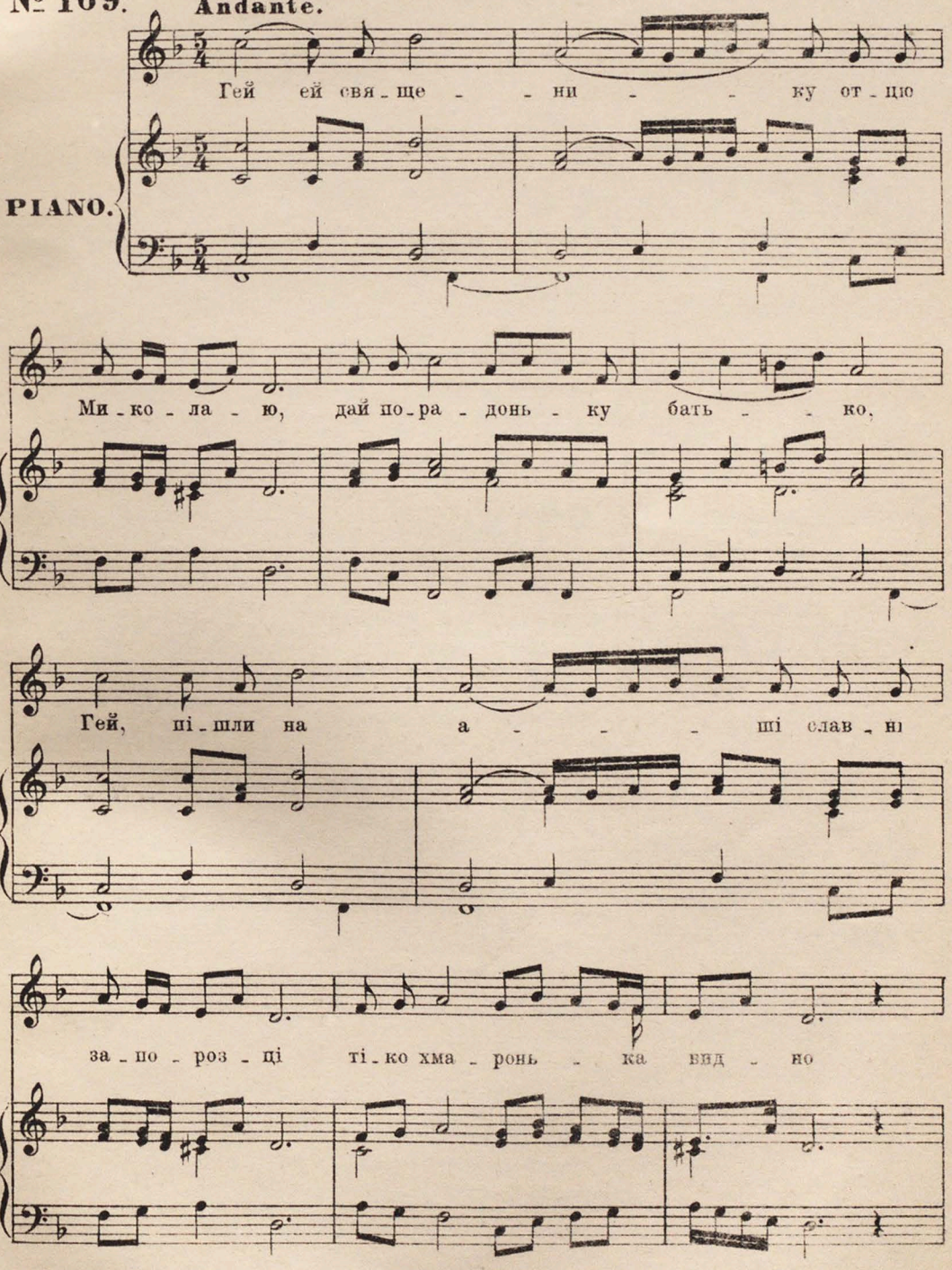
І жив не любила,
І вмер не тужила;
Тоді трошки потужила,
Як на лавці положила_.

А яку яму упустила
І журбу тоді пустила.
Засипала, закопала,
Ніженьками притоптала.

Ніженьками туп, туп,
Лежи старий тут, тут
А я молоденька,
Гуляти раденька.

ГЕЙ, СВЯЩЕНИКУ, ОТЦЮ МИКОЛАЮ.

№ 169. **Andante.**

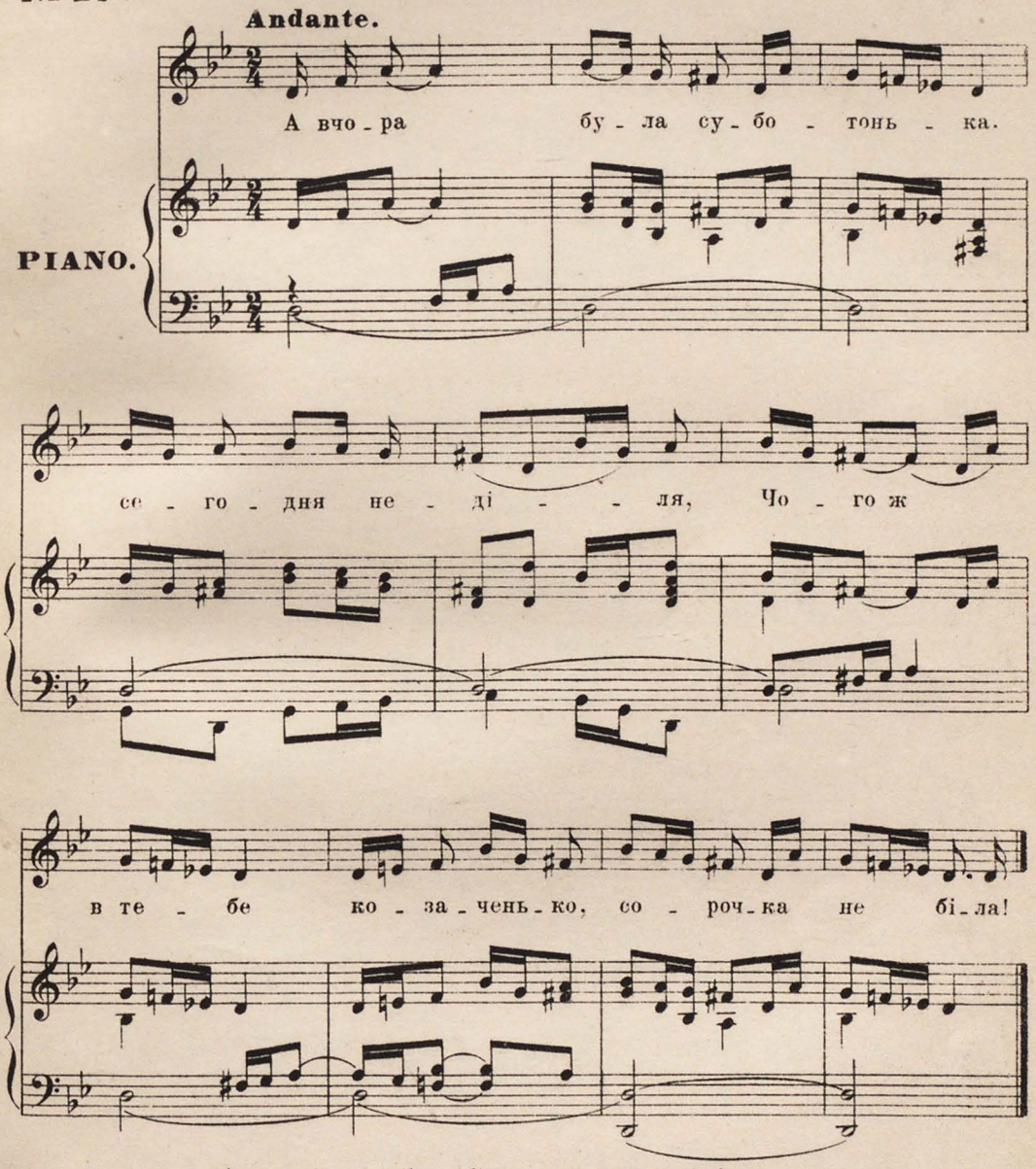
Гей священнику отцю Миколаю,
Дай порадоньку батько!
Гей, пішли наші славні запорожці,
Тіко хмароньки видно.

Пішли наші славні запорожці
Тай по над Бугом рікою
Гей, широкою, тай глибокою,
Тай по над лиманом.

Від Антипа Скопця.

А ВЧОРА БУЛА СУБОТОНЬКА.

№ 170.

А чого ж вона буде біла, вже седьма неділя,
Мати стара, сестра мала, тай нікому прати.

Ой перебреду бистру річку, стану на пісочку,
Тай випру козакові штани і сорочку.

А котора штани прала-то та моя буде,
А котора рубашечку пущу поміж люди.

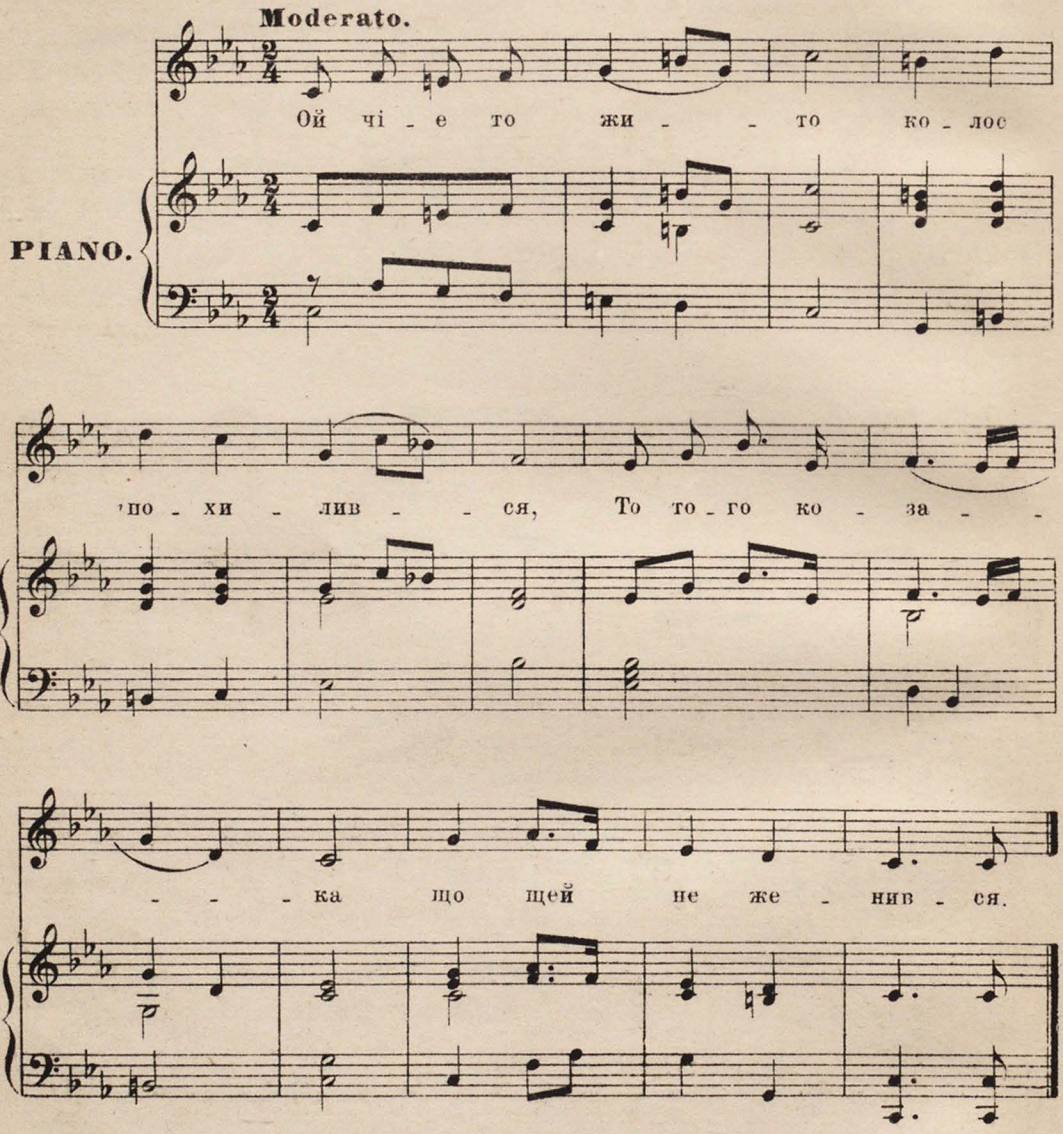
Від Антина Скопця.

А. 5 Б.

2019611079

ОЙ ЧІЄ ТО ЖИТО.

№ 171.

Ой чії то воли по горі ходили,–
То того козака, що ми в трех любили.

Перша полюбила, перстинь подарила,
Друга полюбивши, вірніш всіх кохала

Друга полюбивши вірніш всіх кохала
Третя полюбила і зачарувала!

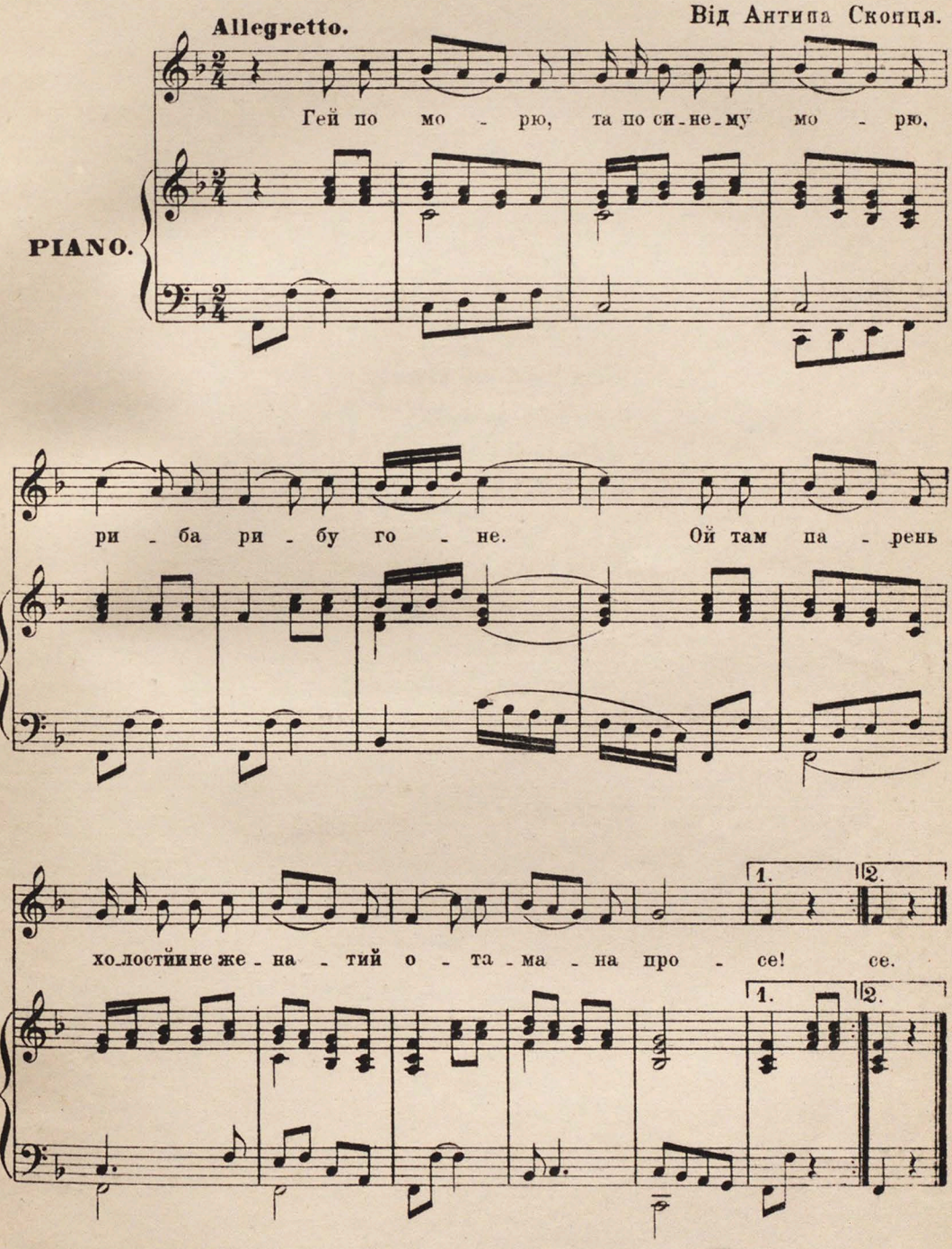
Від Антина Скопця.

А. 5 Б.

ГЕЙ ПО МОРЕ.

№ 172.

Від Антипа Скопця.

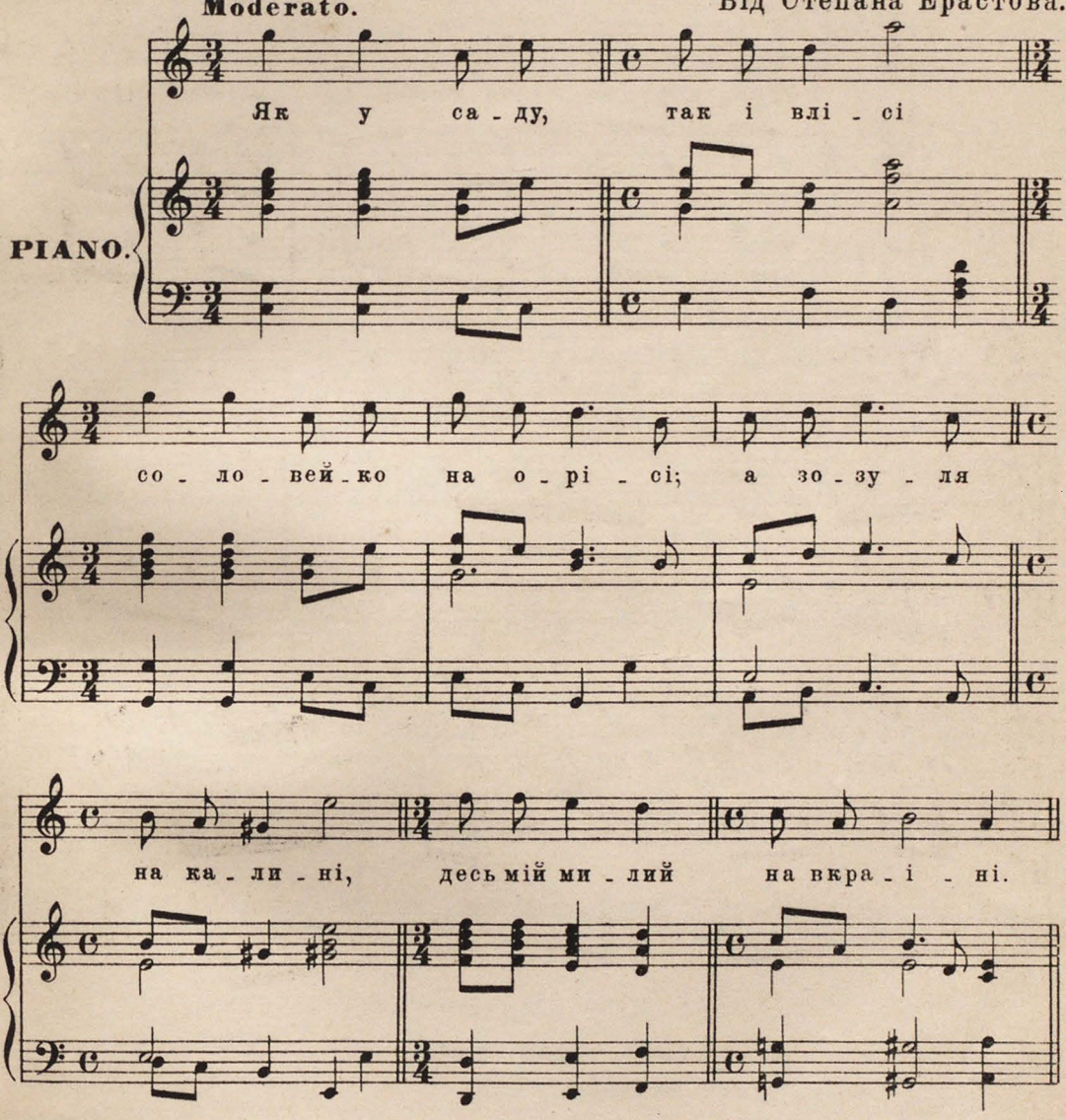

Пусти мене, мій паночку,
З кордону до дому!
Ізнурилась, ізплакалась,
Милая за мною!
-Ой не пущу та козаченько,
Бо ти довго будеш!
-Напийсь води холодної-
Милую забудеш!
„Ой пив воду, пив холодну,
Тай і не напьюся.
Кого любиш, та милуеш,
По вік не забудеш.

ЯК У САДУ, ТАК І В ЛІСІ.

№ 173.

Moderato. Від Степана Ерастова.

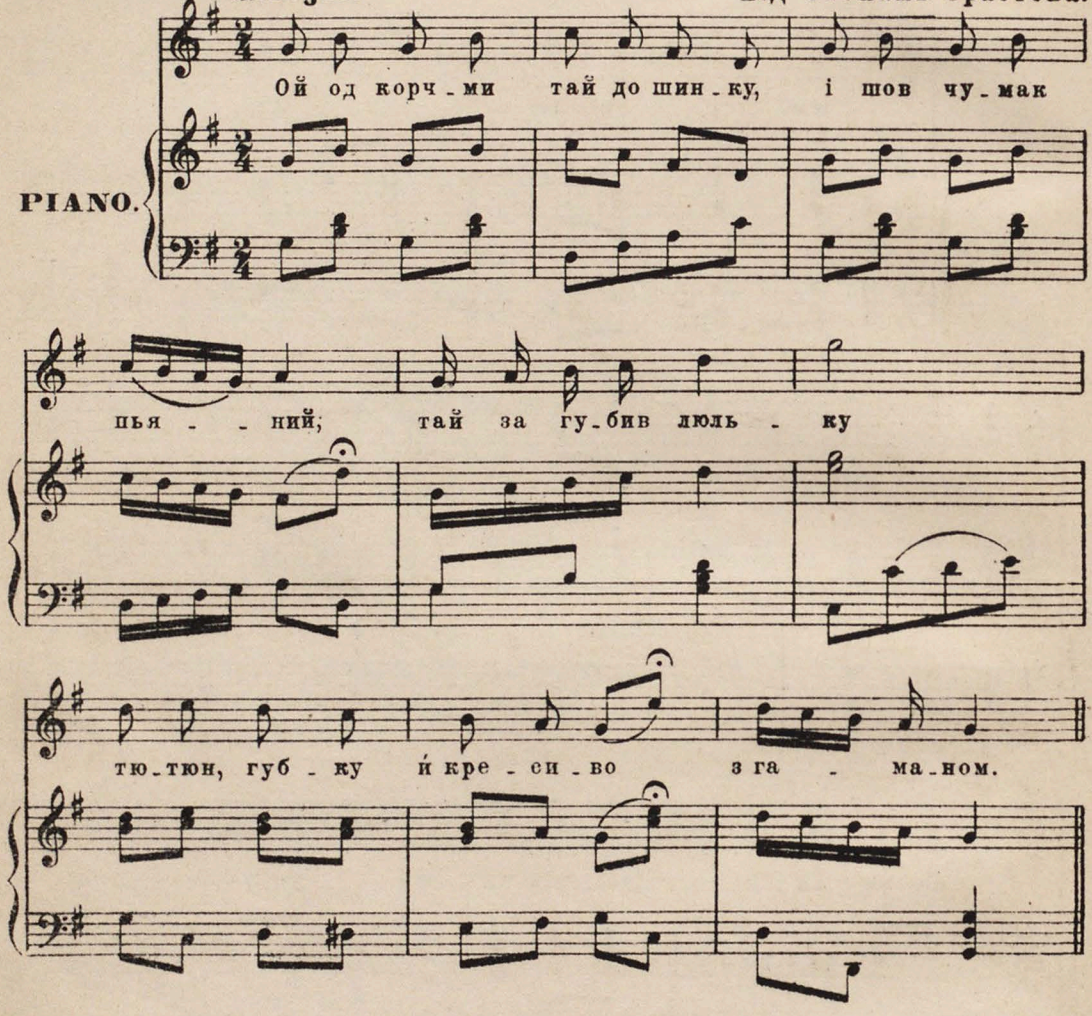
На конику проізжае, на сонечко поглядае,
Чи високо сонце сходе, чомуж мила смутна ходе.

Видно ii по личеньку, що неспала всю ніченьку
Видно ii по білому, що журитця по милому.

ОЙ ОД КОРЧМИ ТАЙ ДО ШИНКУ.

№ 174.

Allegro. Від Степана Эрастова.

Вітер свище, чумак туже,
Чумак на дорозі,
„Ой чи ти не бачив,
Пане брате, тютюн люльку на дорозі?“

Ой пропала волів пара,
Хай пропада друга.
Аби тіко найшлись:
Тютюн, люлька- невелика туга!

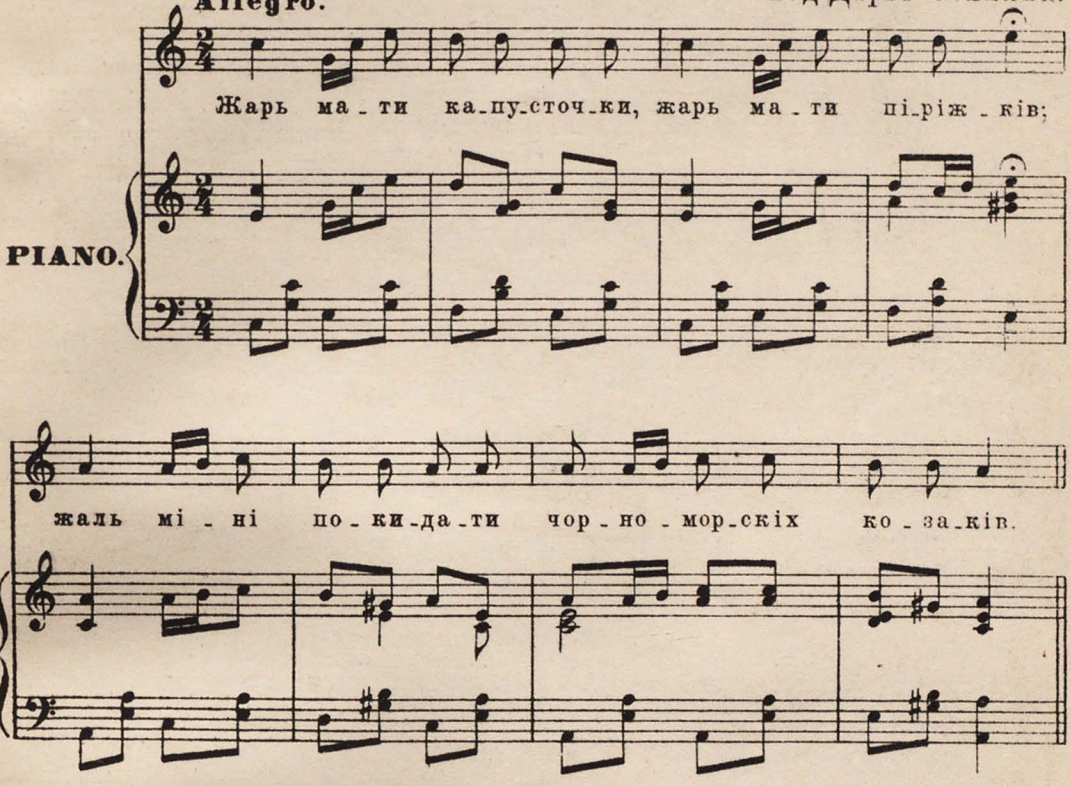
А. Б.

ЖАРЬ МАТИ КАПУСТОЧКИ.

№ 175.

Allegro.

Від Дарьі Соляник.

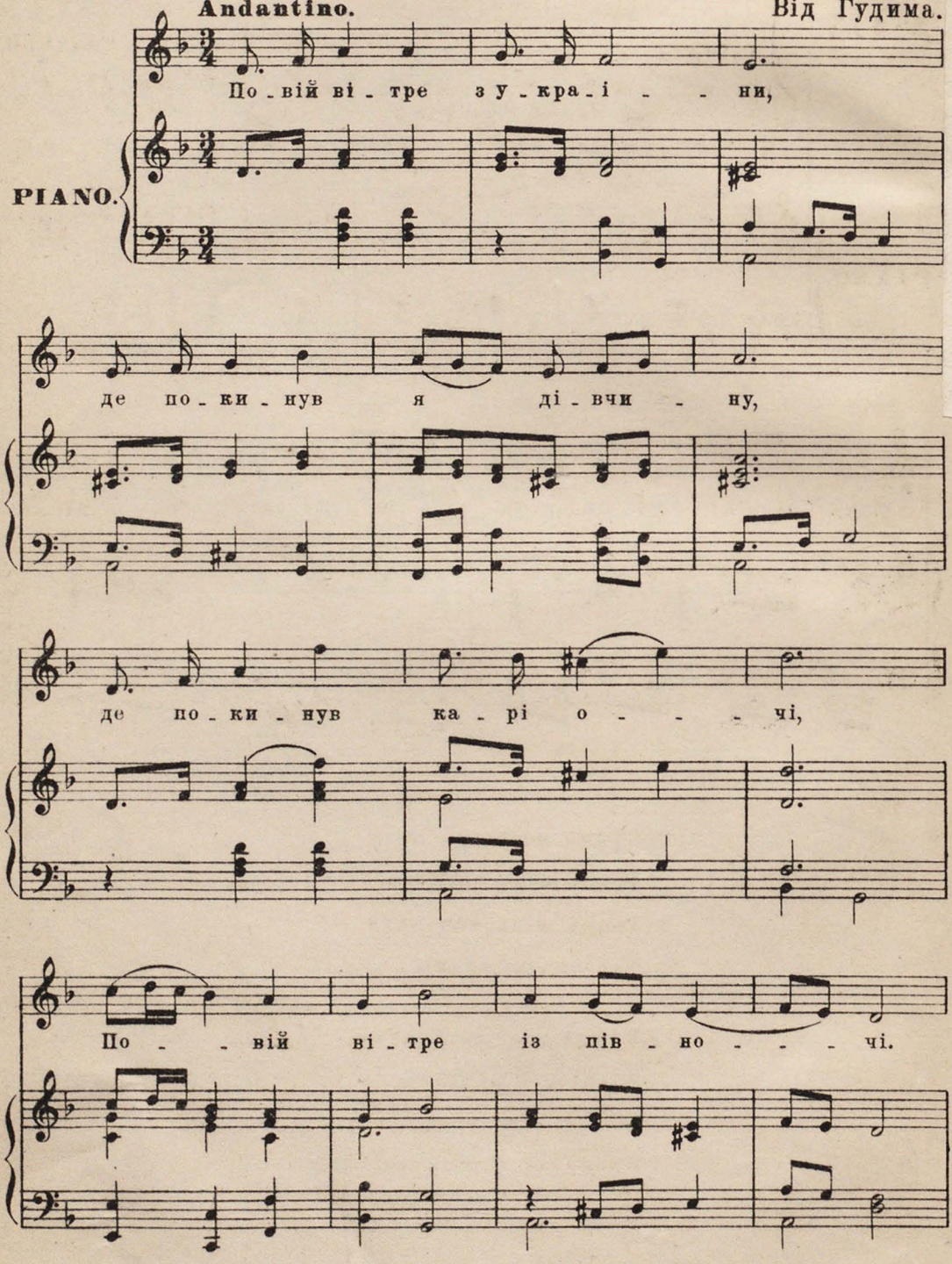
Гриць мене, моя мати,
Гриць мене полюбив,
Гриць міні, моя мати,
Черевички купив.

Купив міні черевички,
За цілого пьятака,
Шоб я ёму утро й вечір
Вибивала б гопака.

ПОВІЙ ВІТРЕ З УКРАІНИ.

№ 176.
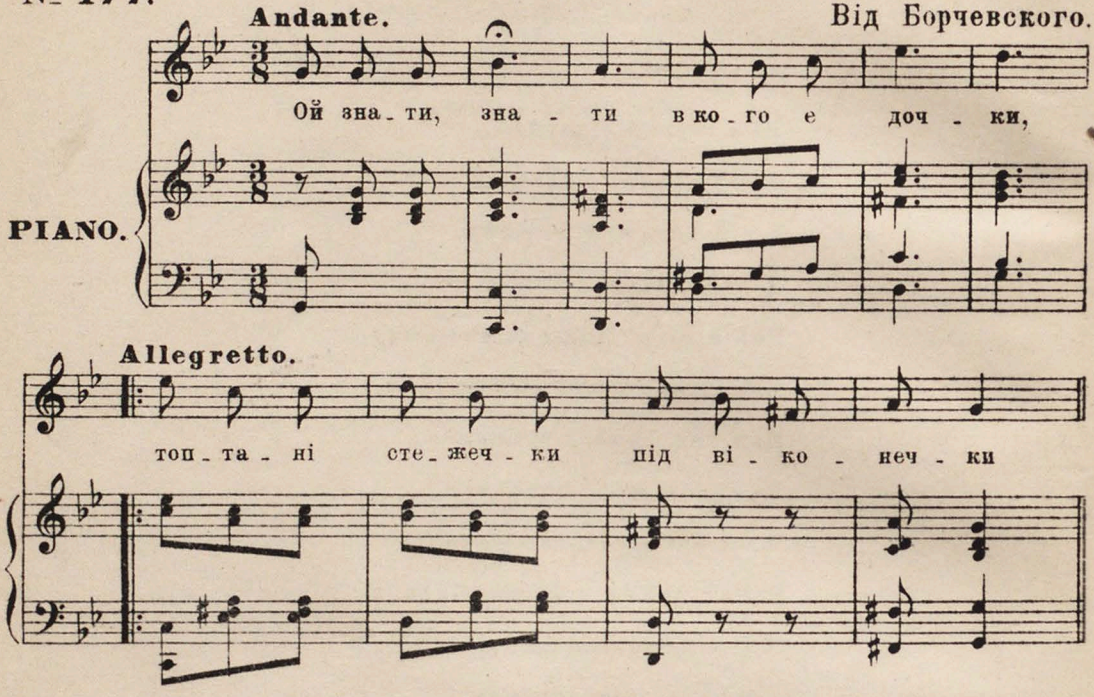
Andantino. Від Гудима.

Між горами е долина,
В тій долині е хатина,
В тій хатині е дівчина,
Дівчинонька голубонька.
Повій вітре нишком-тишком,
Над румьяним білим личком,
Над тим личком зупинися,
Чи спить мила подивися.
Чи спить мила, чи збудилась,
Нехай скаже з ким любилась,
З ким любилась і кохалась,
І кохати присягалась.
Чи забула хлопця того,
Що любила так як свого,
Що любив сердце дівчину:
Повій вітре на вкраину!
Вітер віе, повівае,
Серце туже, ізнивае,
Вітер віе, навертае,
Серце з жалю замирае.
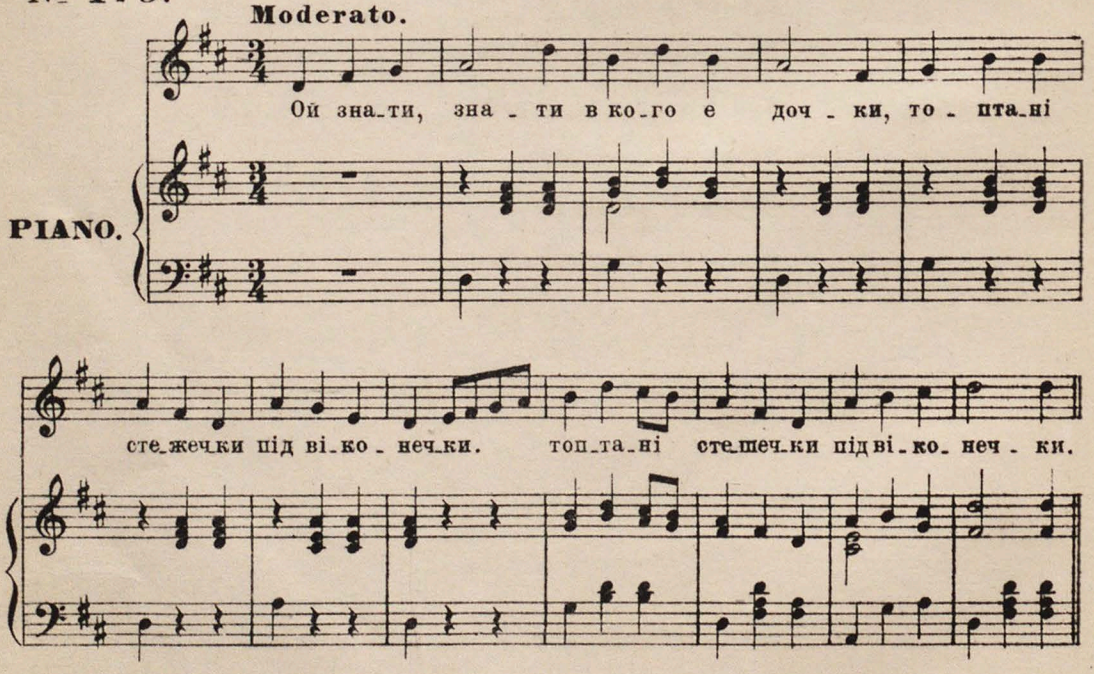
ОЙ ЗНАТИ ЗНАТИ

№ 177.

ОЙ ЗНАТИ В КОГО Е ДОЧКИ.

№ 178.

Ой знати-знати,
Хто любе руську;
Топтані стежечки
Через петрушку

Ой знати-знати,
Хто любе польку;
Топтані стежечки
Через квасольку

Ой знати-знати
Хто кого любе;
Той к тому стежечку
Як ножем рубе

Ой знати-знати,
Хто кого любе;
Близько сідае
І приголубе

Ой знати-знати,
Хто кого любе;
Як не побаче
Серденьком нуде.

Ой знати знати
Хто с кого кпитця,
Дальше сідае,
Чортом дивитьця.

Ой знати знати,
Хто оженився,
Згорбився, зморщився,
Всім зажурився.

Ой горе, горе,
Хто мае жону;
Топтані стежечки
До его дому

Ой знати знати,
Хто не женатий;
Личенько біле
Як у паненяти

Та біда-біда
Не женатому
Як тому горщечку,
Тай щербатому

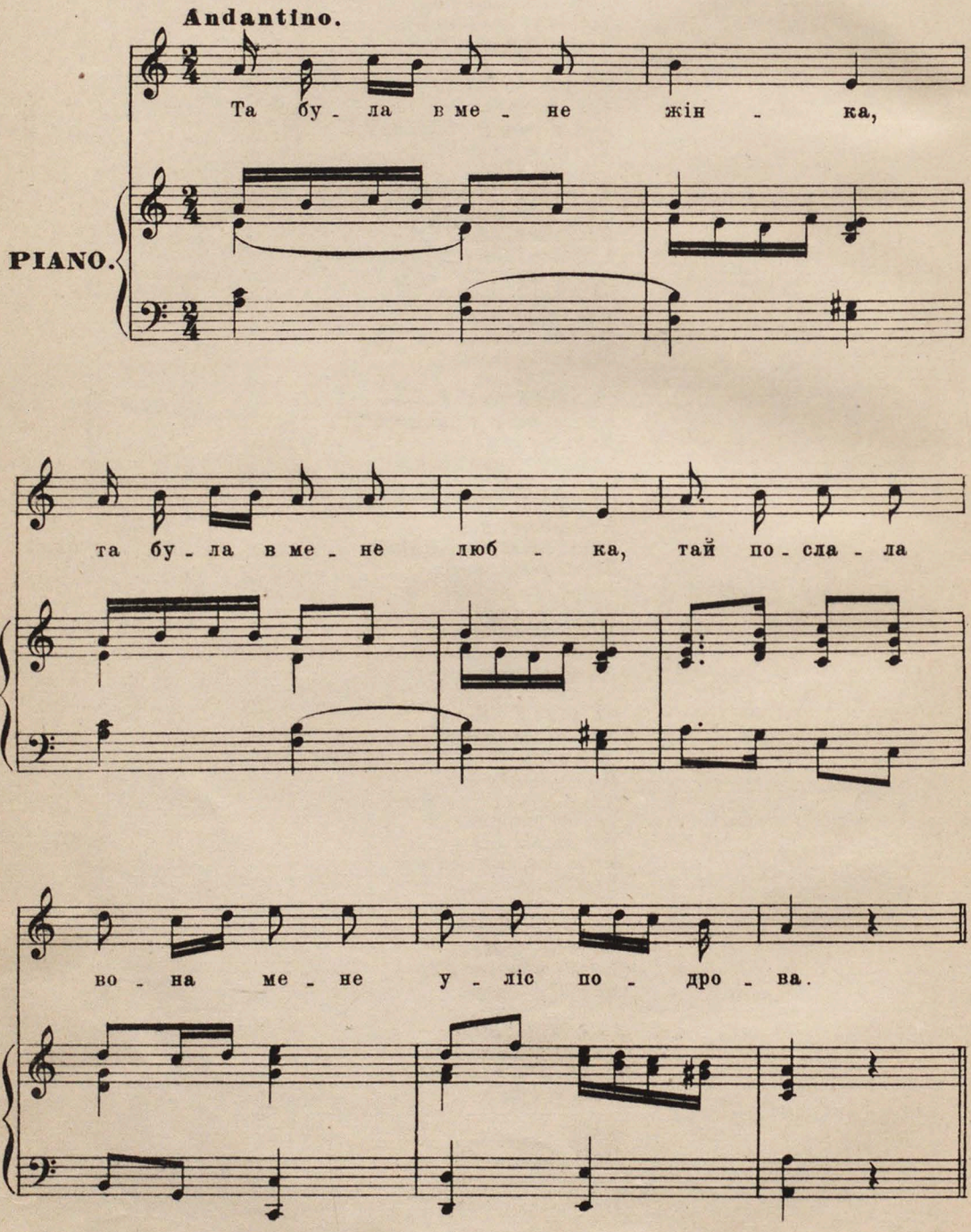
Кипить, скипае,
Та все спливае
Де не обернитця,
Добра не мае.

Сам я не знаю,
Чом не женюся,
Піду я в річеньку
Тай утоплюся.

Ой не топися-
Душу загубиш,
Ходімо вінчатця
Коли ти любиш.

ТА БУЛА В МЕНЕ ЖІНКА.

№ 179.

Та дала ж міні сокиру,
Та дала ж міні тупую,
Шоб я утомився,
В лісі забарився.

Мене рік погодив,
Чорт сокиру вхопив,
І я ж не втомився
В лісі не з барився.

Та була ж в мене жінка,
Та була ж в мене любка,
Тай послала вона мене
У поле ораты,

Тай дала ж міні шкапу
Тай дала міні погану,
Шоб я утомився,
В полі забарився.

Мене рік погодив,
Злодій шкану вхопив
І я ж не втомився,
В полі не барився
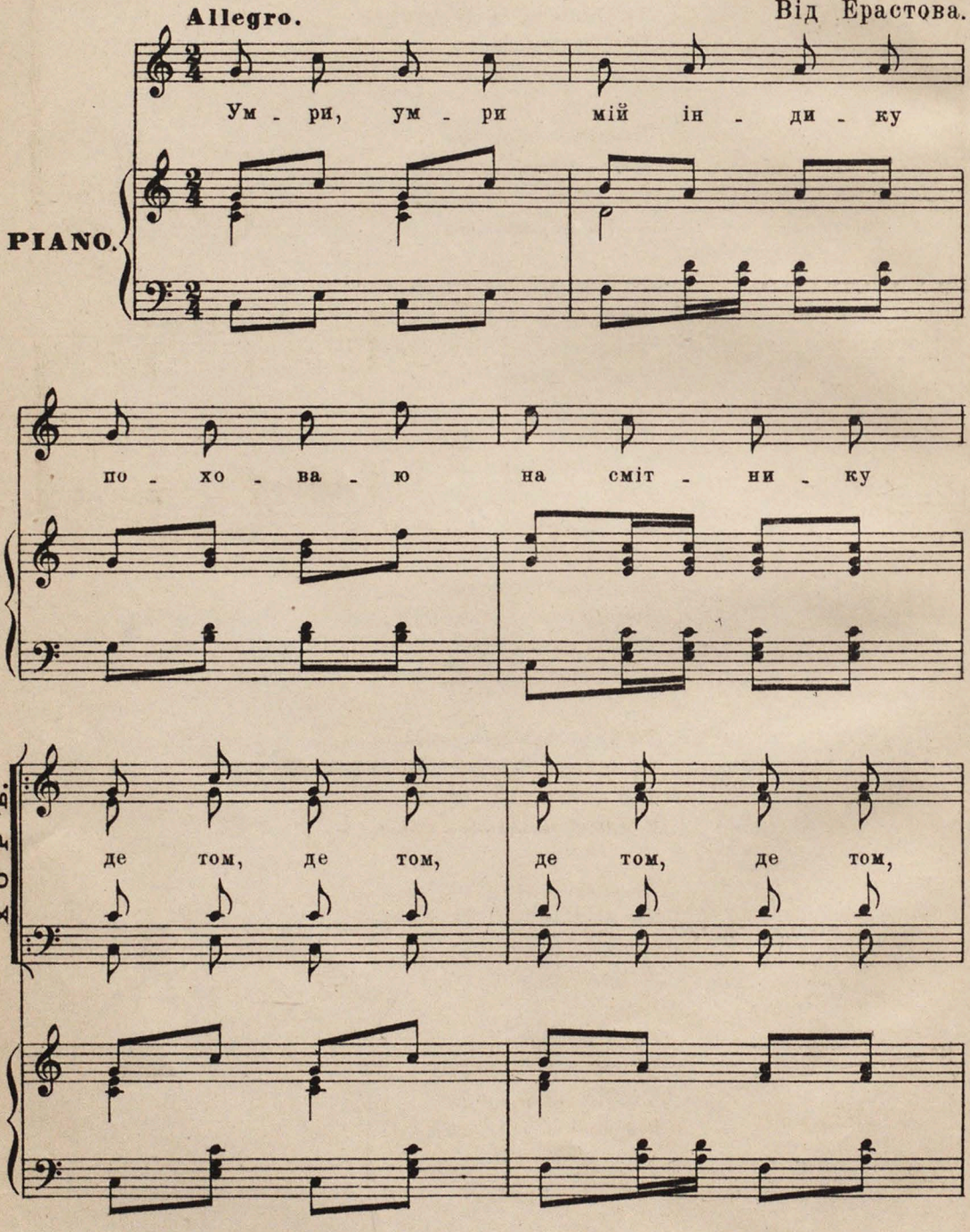
Та була ж в мене жінка
Та була ж в мене любка
Тай посла вона мене
У млині молоты.
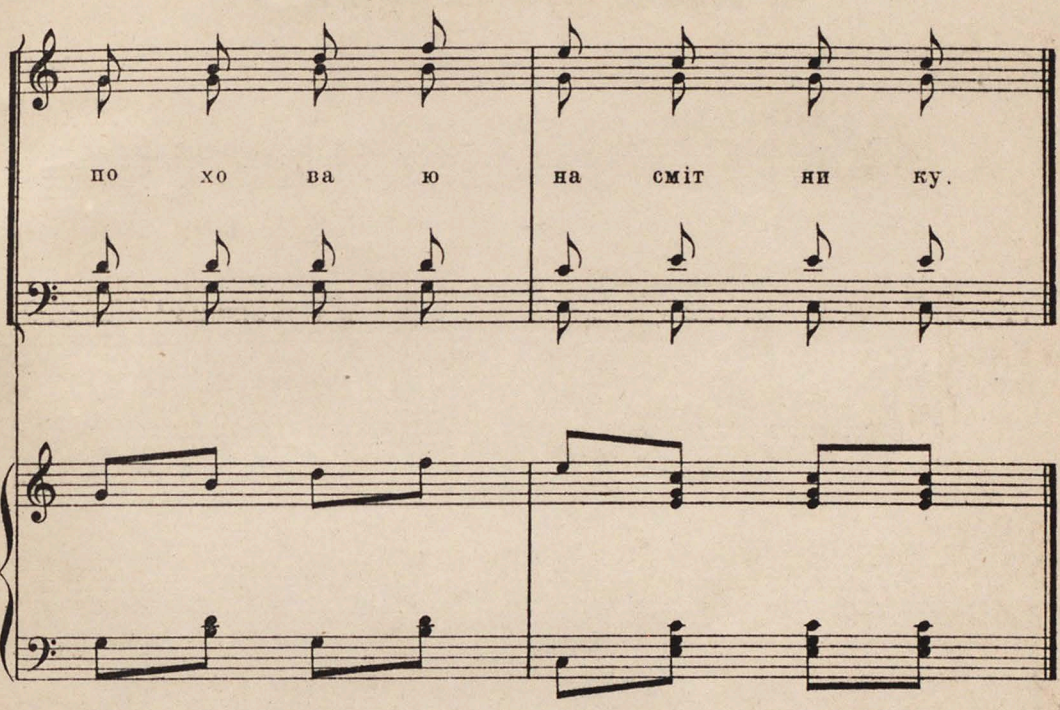
Та дала ж міні хліба,
Та дала ж міні черствого,
Шоб я утомився,
Хлібом подавився.

Мене рік погодив,
Цуцик хліб ухопив,
Я ж не подавився
В млині не з борився.

УМРИ МІЙ ІНДИКУ.

№ 180.

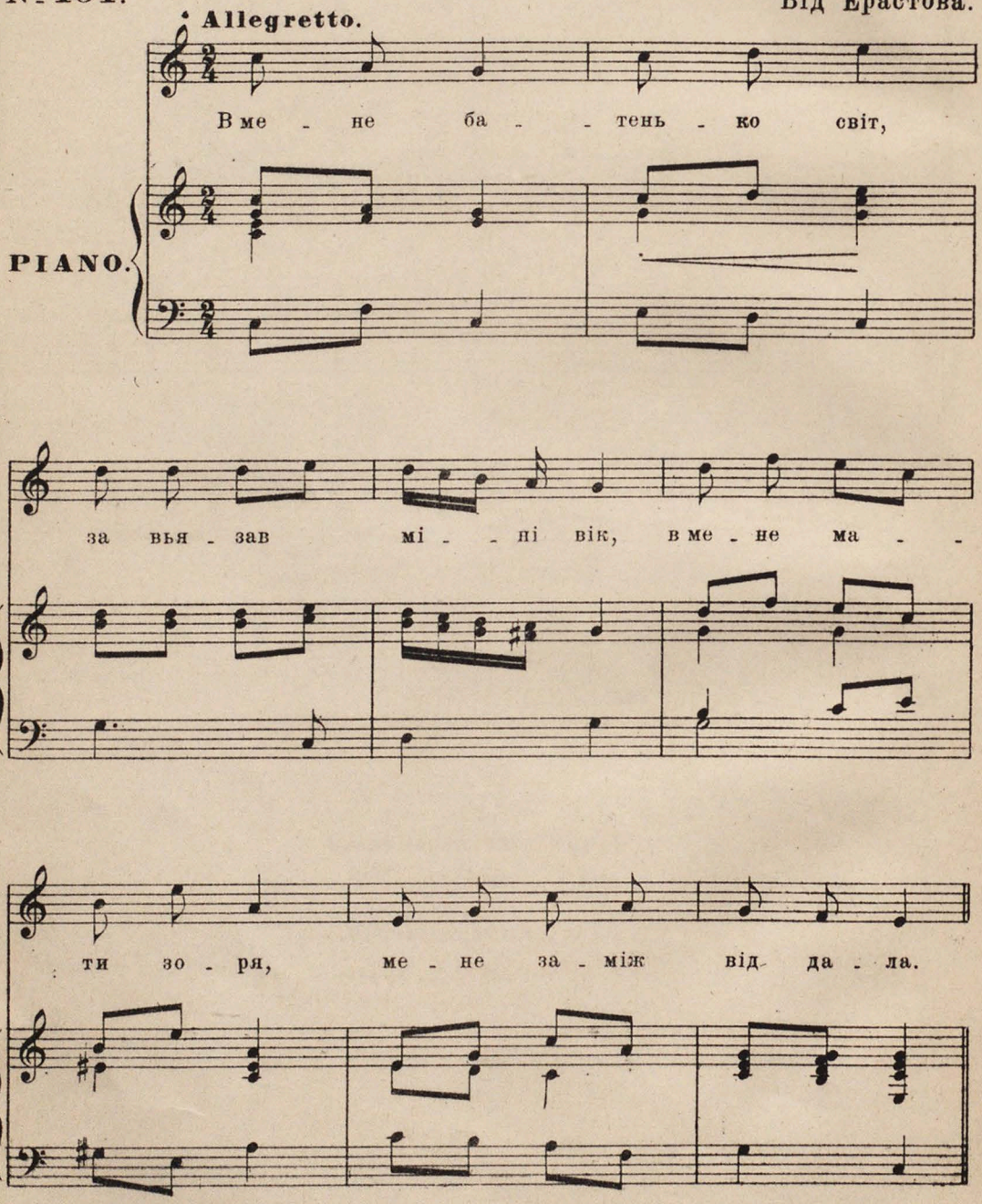
Буду хату вимітати,
І про тебе вспоминати.

Буду сміття виносити,
І про тебе голосити.

В МЕНЕ БАТЬКО СВІТ.

№ 181.

Від Ерастова.

В мене мати зоря,
Мене заміж оддала
У великую сімью,
У чужую сторону.

Що великая сімья
Як обідать сіда;
То мене, молоду,
Посила по воду.

„Іди, іди по воду,
Бо не нашого ти роду,“
Я по воду іду –
Успіваюся.

А з водою іду –
Утераюся.
Утеряюся,
Шитим-білим рукавом.

Під сінечки підійду
Тай послухаю,
Тай послухаю,
Що у хаті гомонять

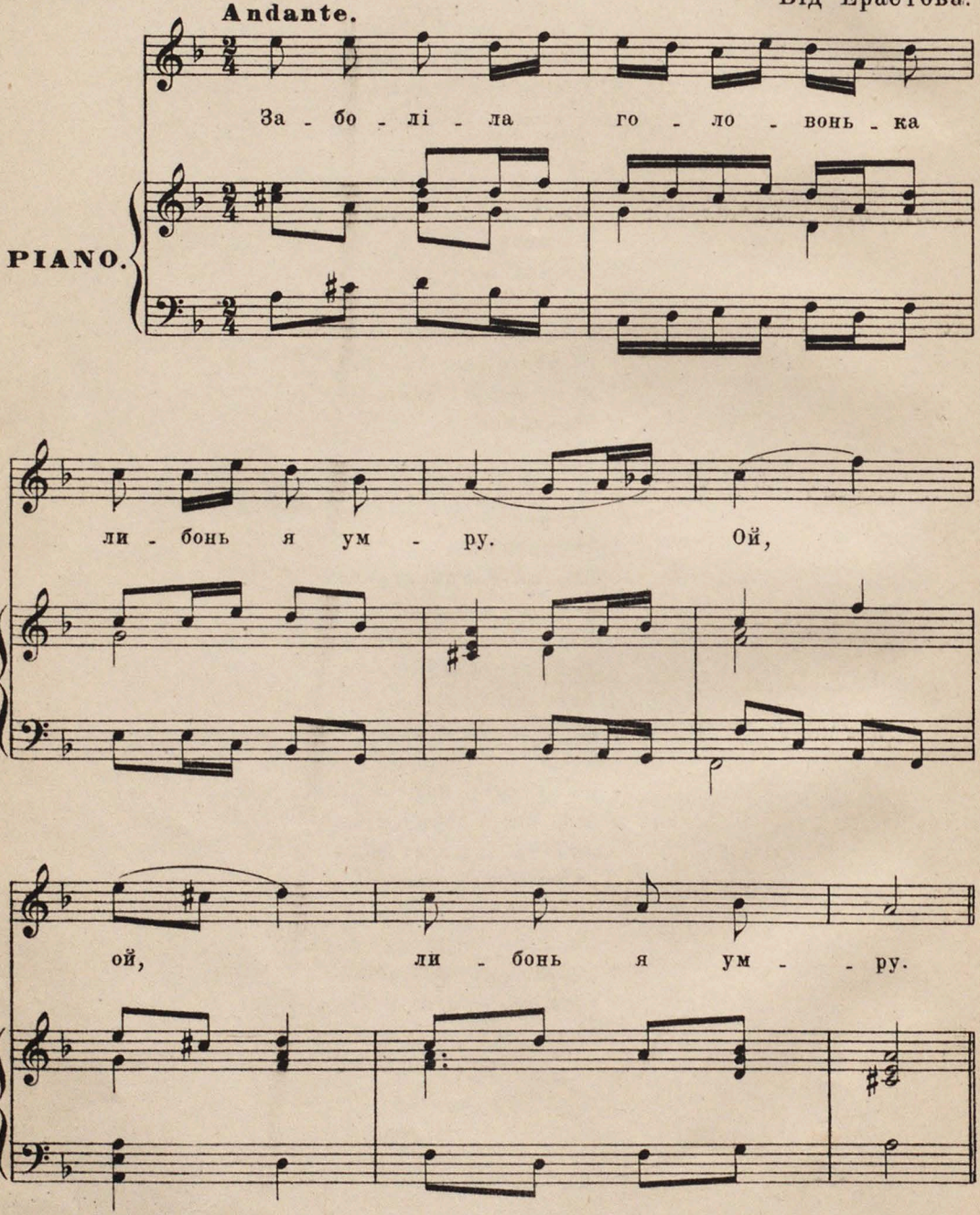
Мати сина науча:
„Ой ти синочку мій,
„Ой ти синочку мій,
„Ти детина моя!“

„Чом ты жінку не бьеш
„Чом суку не лаеш?
–Но що ж міні ії бить,–
Міні треба з нею жить!

ЗАБОЛІЛА ГОЛОВОНЬКА.

№ 182.

Від Ерастова.

Ой підіте преведіте
Кого я люблю

Положіте біля мене
Може й оживу.

Викопав я креничeньку
Викопав і дві.

Викохав я дівчиноньку
Людям не собі.

Уже з тіі криниченьки
Орли воду пьють

Уже тую дівчиноньку,
До шлюбу ведуть.

Один бере за рученьку,
Другий за рукав.

А у мене, серце болить,
Любив тай не взяв.

Не жаль міні подарунків,
Шо я дарував.

А жаль міні доріженьки
Шо я утоптав.

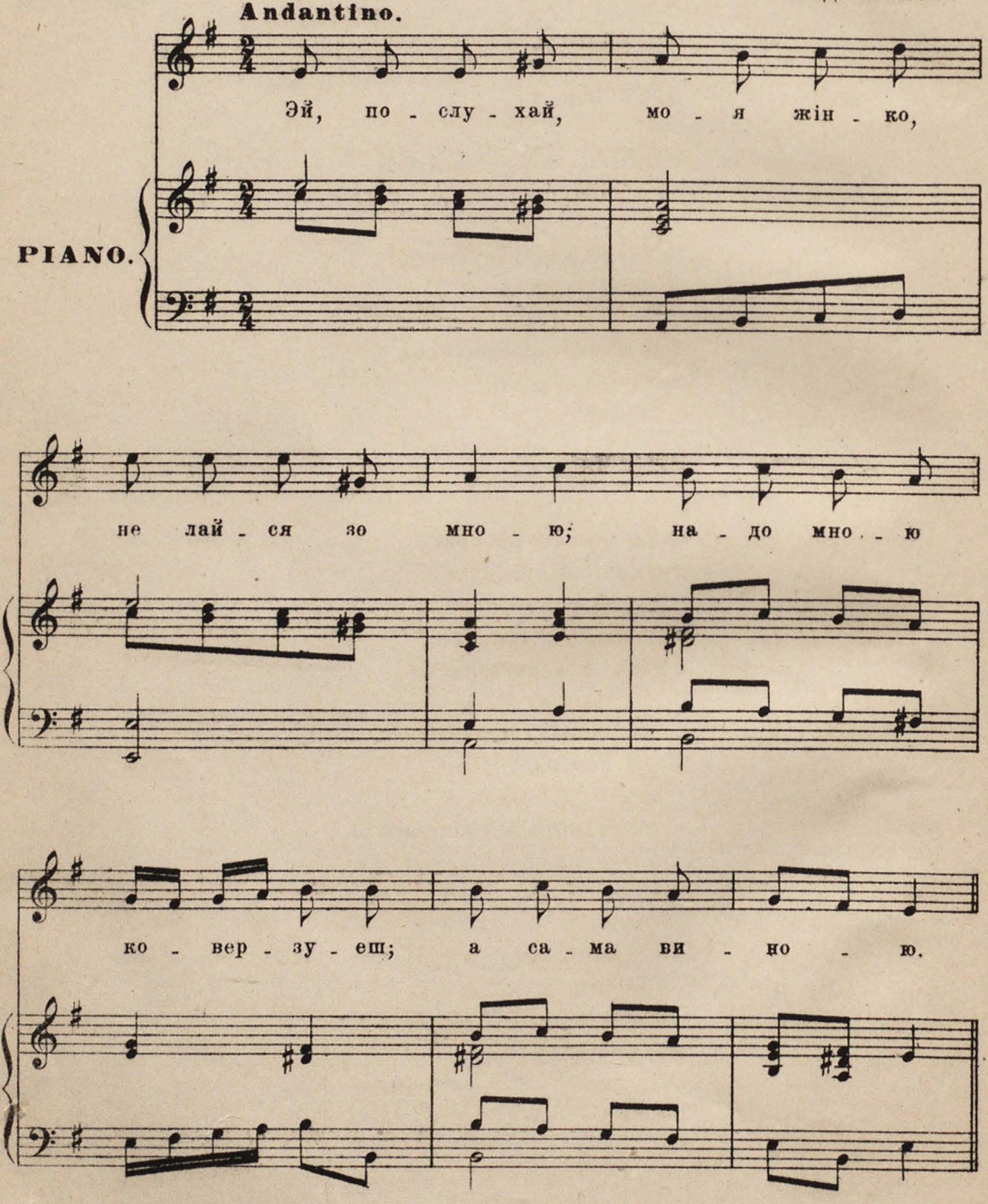
Не жаль міні, пишних губок
Шо я цилував.

А жаль міні тіих речей,
Шо я довіряв.

Від Ерастова.

ЭЙ, ПОСЛУХАЙ МОЯ ЖІНКО.

№ 183. Від Махна.

Не потурай щоб старшою,
Була чоловіка;
Бо за це тобі, ей Богу,
Укорочу віку.

Шкуру з тебе усю зійму,
Общипаю парші,
Щей бебехів надсажу —
А щоб був я старший.

Як апостол при вінчанні,
Нам про це толкуе:
Жінка, шануючи мужа,
Зъодягне, зъобуе —

Тай приліпитця жена,
До своего мужа,
Як до того сироти,
Липне всяка нужа.

Поки й не жинився,
Поти й не журився:
Ложкою, мыскою,
Чашкою — колыскою.

Ой як оженився,
Тоі зажурився;
Оттоді вже, як та пташка
У кліточки, бився
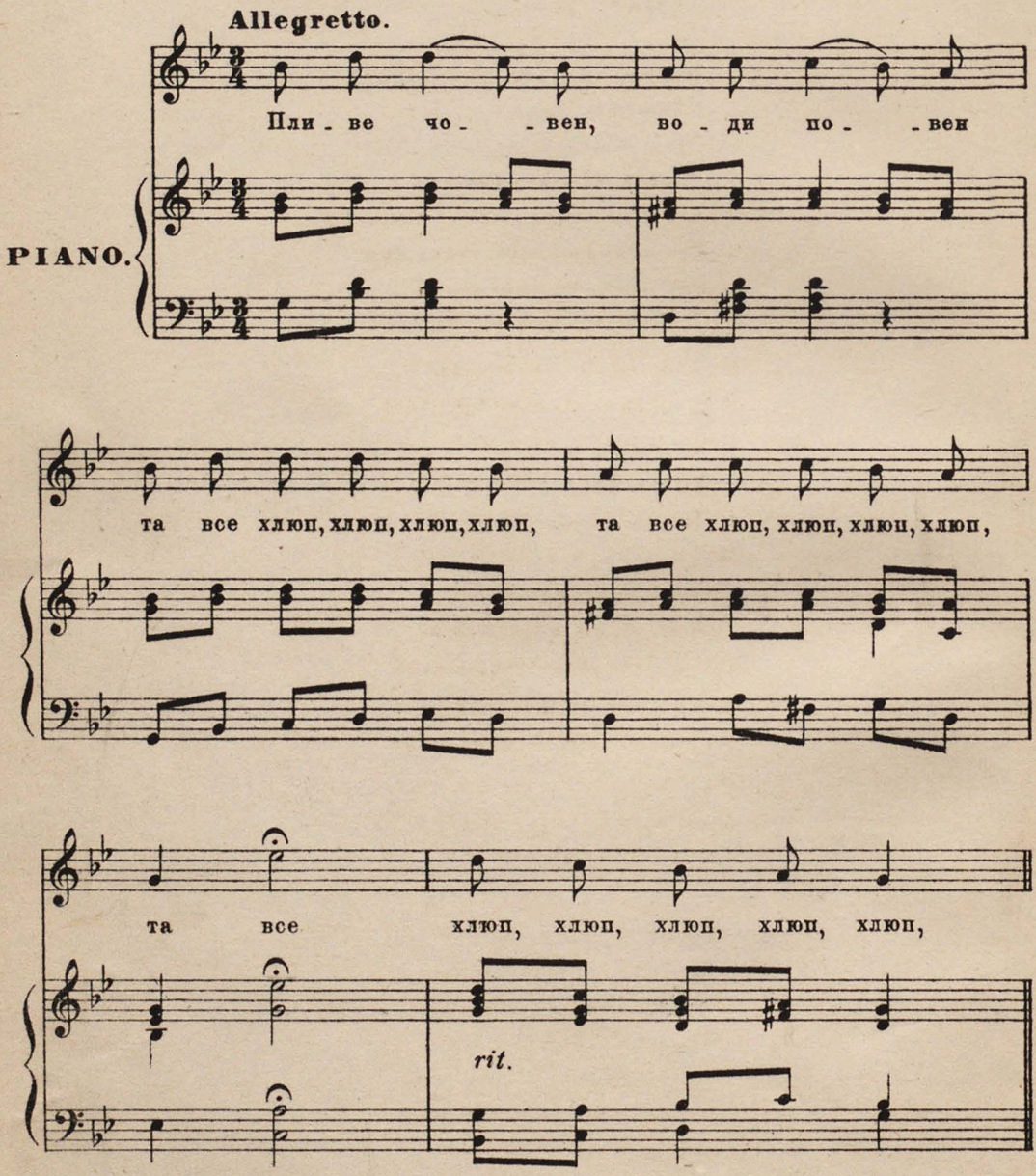
Треба й качалочки,
Треба й кочережки,
Щоб то жінка не дала
По плечам мережки.

Від Махно.

ПЛИВЕ ЧОВЕН ВОДИ ПОВЕН.

№184.

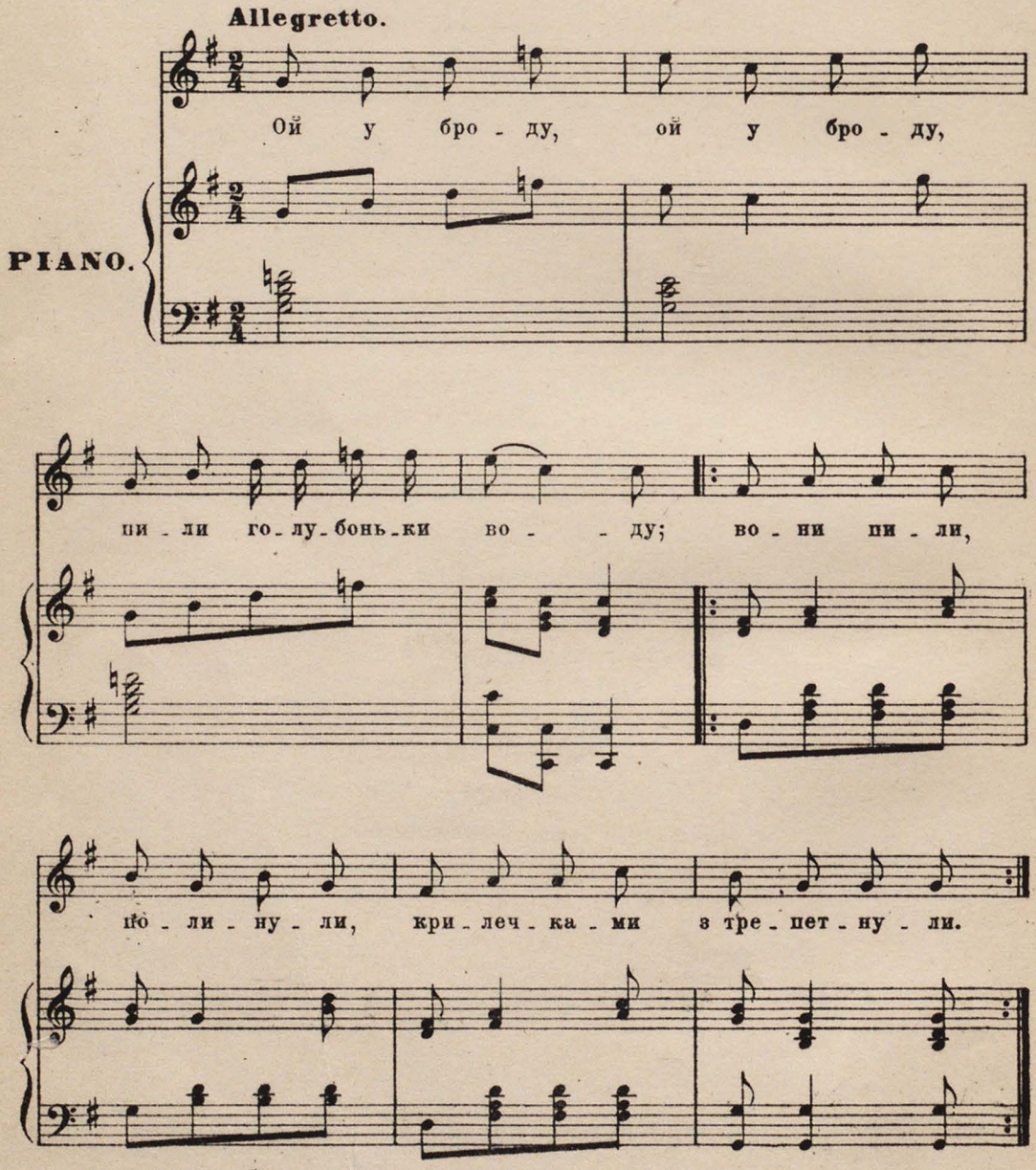
Від Байздренка.

Іде кизак до дівчини,
Та все тупа, тупа, тупа, тупа (2 р.)
Та все туп, туп, туп, туп, туп.
Пливе човен води повен,
Тай накрився дубом. (3 р.)
Не разстайся козаченько
З кучерявим чубом. (3 р.)
Бо прийдется, бо прийдется
Твій чуб розівьетця. (3 р.)
Бо вже з тебе козаченько
Вся челядь сміетця. (3 р.)
Пливе човен води повен,
Тай накрився листом (3 р.)
Не разставайся дівчинонька
З червоним намистом (3 р.)
Бо прийдетця, бо прийдетця
На мисто порветця. (3 р.)
Бо вже и з тебе дивчинонька
Вся челядь сміетця (3 р.

ОЙ У БРОДУ.

№185.

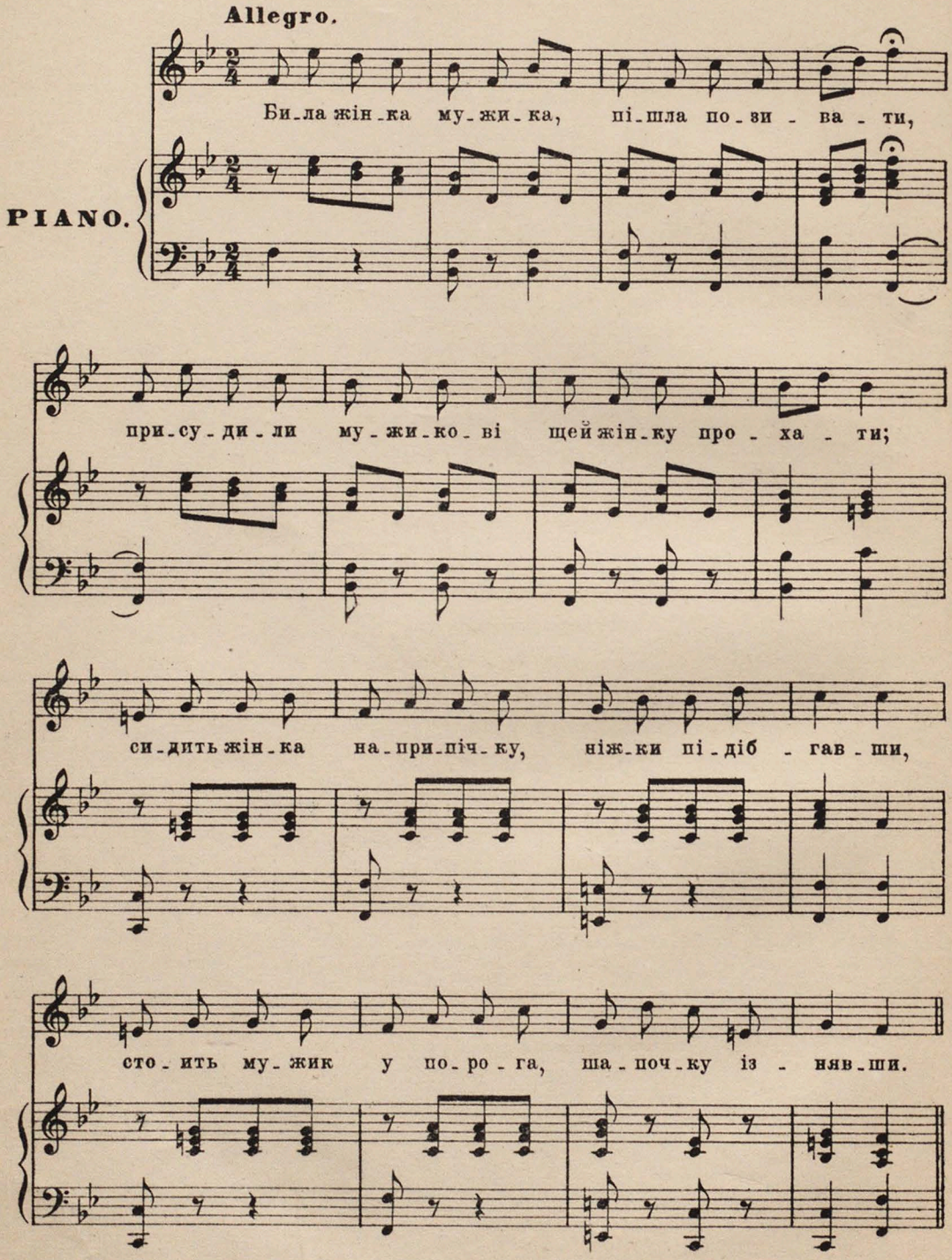

Про любощі споминали
Як с тобою женихались
Сухі дуби развивались,
Листочками покривались;
А тепер вже перестали,
Однолітки сухі стали.
„Ти козаче заволоко
„Любиш мене не нароком,
„Напускаеш туман густий,
„Хочеш мене з ума звести.
„Не поможе милий Боже
„Не зведеш мене небоже!
-Е у мене грошей много,
Ізведу тебе небого!
Моі гроші не полова
І дівчина чорноброва.
Моі гроши не метлица
І дівчина білолиця,
Запрягайте коня в санки,
Поідемо до коханки,-
Підъізжаем під ворота,
Стоіть мила, краще злота,
Сама дівка милесенька,
На личенько білесенька
Сорочечка тонесенька,
І стёжечка краснесенька,
Та ще к тому уродлива
Хорошая чорнобрива.

від гурту в городі.

БИЛА ЖІНКА МУЖИКА.

№186.

„Прости мене, мила,
Що ти мене била
Куплю тобі корець меду,
Й коновочку пива!“
—Ой від пива болить спина,
А від меду голова,
Купи міні горілочки,
Шоб я здорова була!
Та ще мужичище,
Вчини мою волю,
Поскачи ти гайдука,
Та передо мною!
Кричить мужичище,
Взявшись за бочище:
„Гой я, гой я! моя мила,
От і гайдучище!“
Не дивуйтеся панове,
Що жінка вчинила,
Що своего мужика
Гайдука навчила.
Бо вже така пора прийшла,
Що ще й не бувало:
Який дідько не побье,
То й пиши пропало.
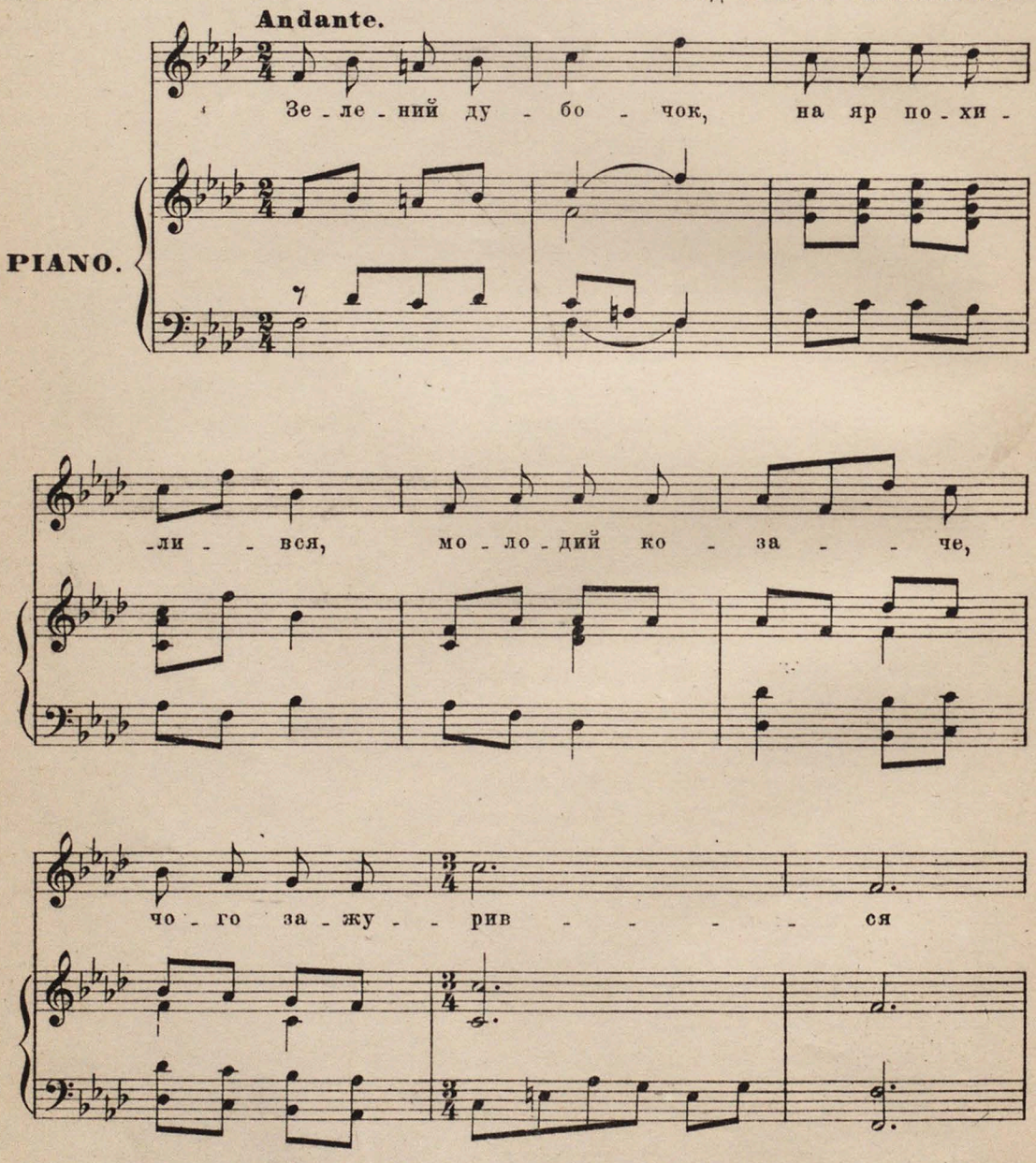
в ст. Пластунівки.

ЗЕЛЕНИЙ ДУБОЧОК НА ЯР ПОХИЛИВСЯ.

(варіант „ой чіе то жито“)

№ 187.

З ст. Платнировки.
Від Титяни Пілюхівни.

А. & Б.

Молодий козаче чого зажурився?
Чого зажурився?- без долі вродився!

Ой пойіду в поле, шукать собі долі;
Не найшов я поля- найшов сине море.

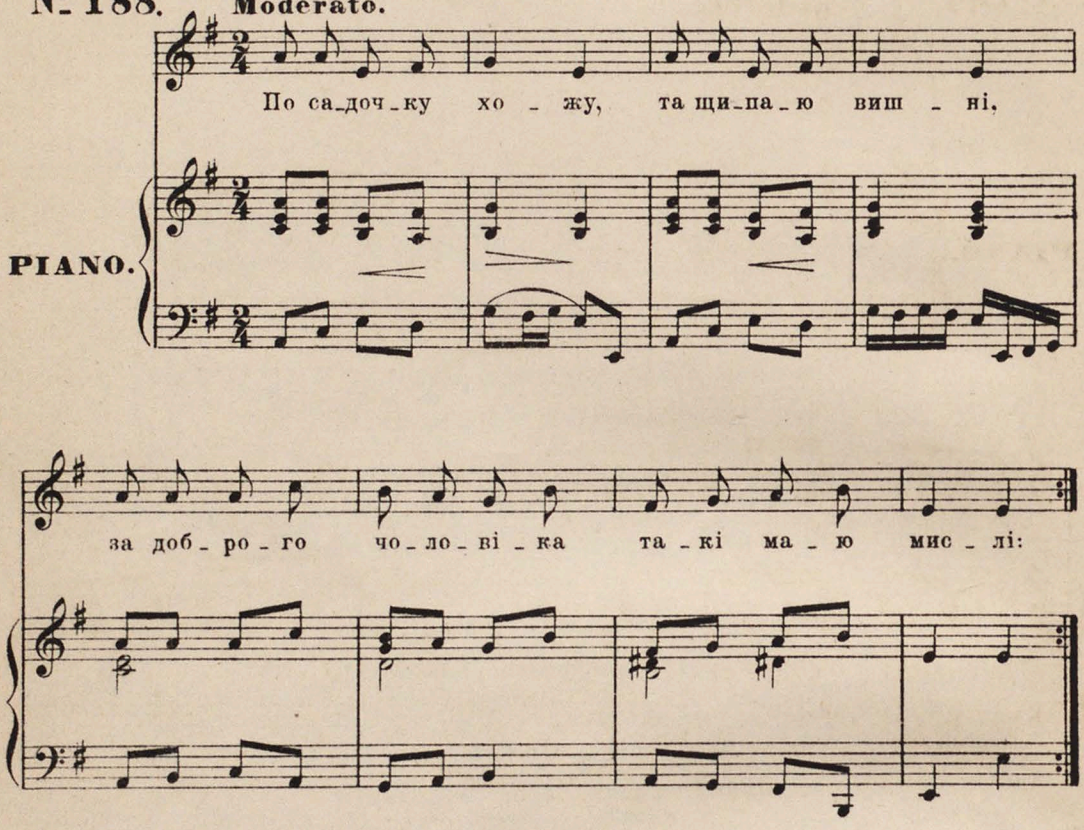
На синему морі самі риболовці,
„Ой ви риболовці, раздобрі молодці,

Ой закиньте сітку, через быстру річку
Ой піймайте долю парню молодому."

Не піймали долю, та піймалы щуку
Та піймали щуку, парню на розлуку.

ПО САДОЧКУ ХОЖУ.

№ 188. Moderato.
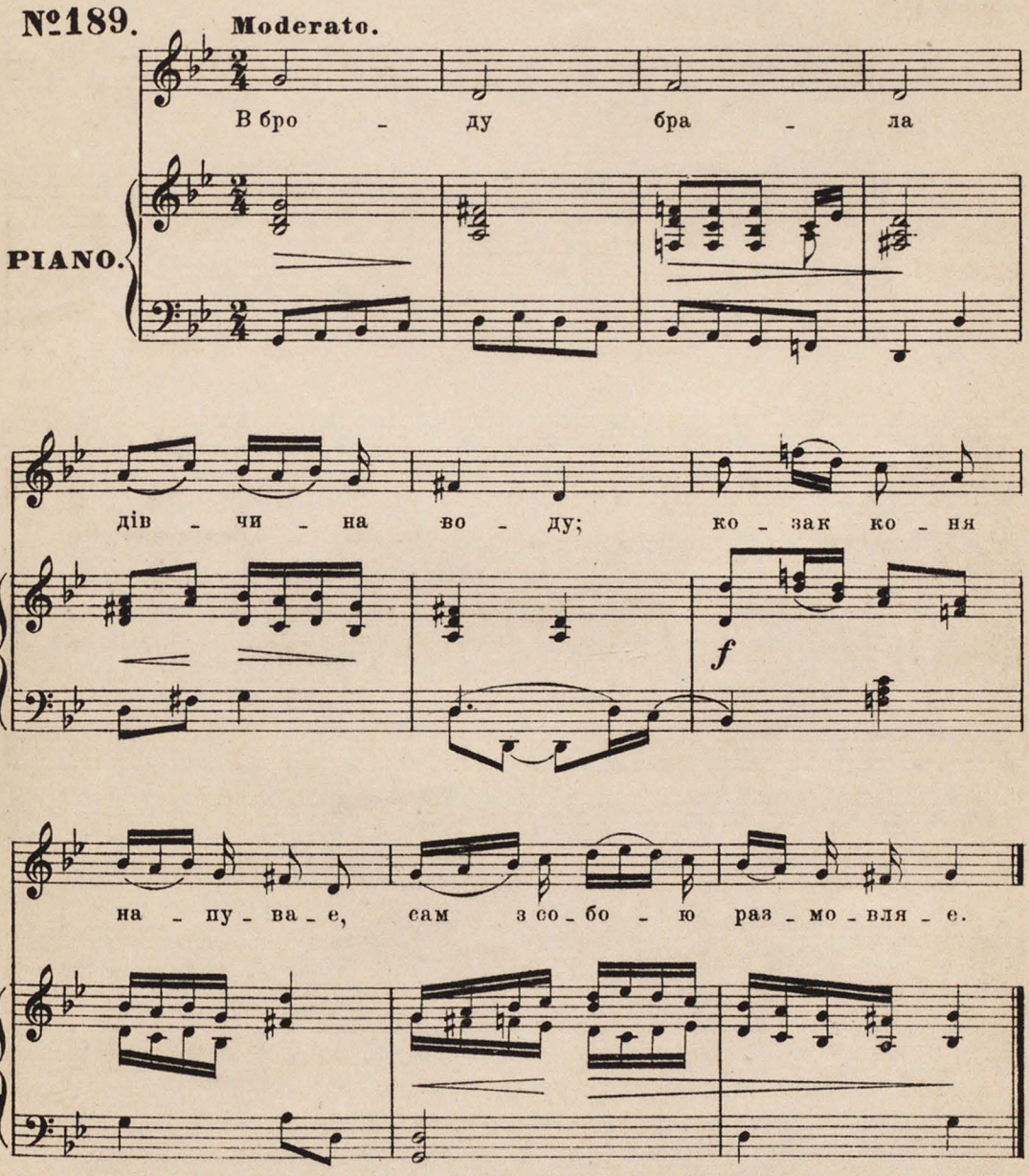

Щоб горілки не пив, табаки не нюхав.
Чужіх жінок не любив, мене тілько слухав.
Через сад-виноград я листя носила,
Чому ж міні не купив, чого я просила?
Я ж просила у тебе, купи черевички,
А ти ж міні отказав-„нічки не велички!“
Я ж просила у тебе,-купи мні запаску,
А ти міні отказав -„утіряла ласку!“
Закувала зозулоньки, сидючі на свеклі,
А хто любе чужіх жінок-душа буде в пеклі,
Муж горілку дуже пье і табаку нюха,
Чужіх любе, мене бье, ніколи не слуха!

В. Мартанскій від Перепилиці.

В БРОДУ БРАЛА ДІВЧИНА ВОДУ.
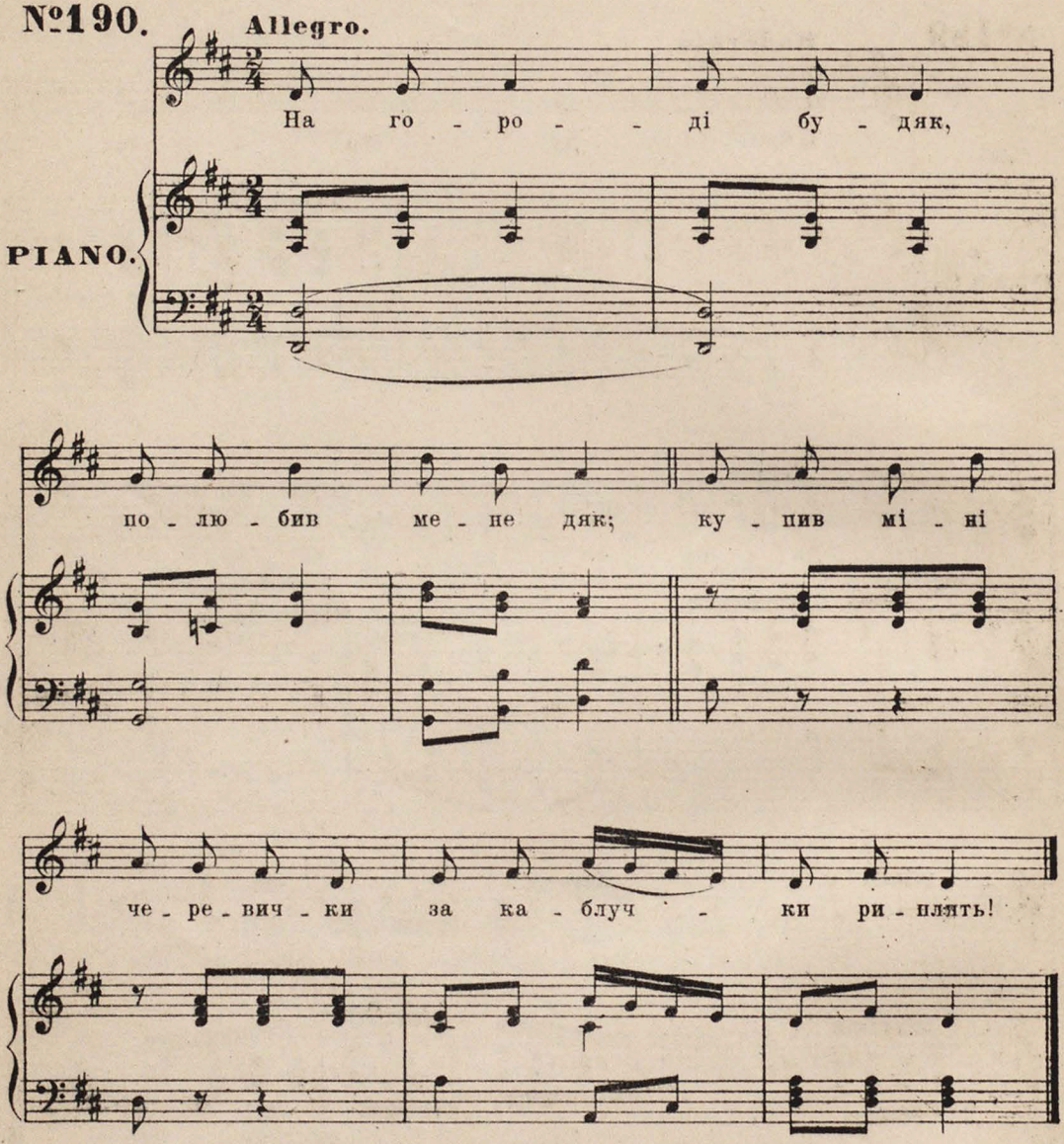
№189. **Moderato.**

Як би міні човник та весельце,
То сів би я та поіхав,
Де дівчина мое серце.

В. Мартанскій від Мурзина.

НА ГОРОДІ БУДЯК.

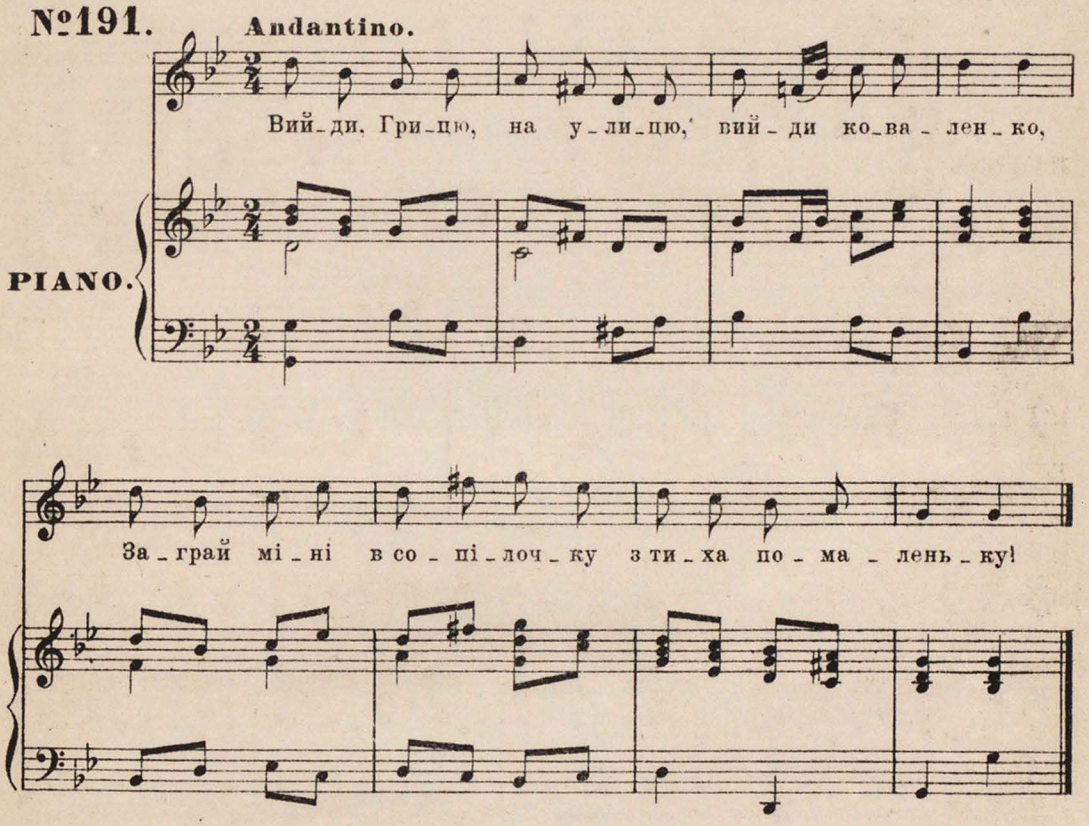

Закаблучки риплять - переборочки гнутця,
А з за мене молодої три козака бьютця!
Ви не бийтеся, ви не лайтеся,
А зо мною молодою женихайтеся!
Ви не бийте мене, ви не лайте мене,
Коли я вам докучила, так отдайте мене,
Коли я вам докучила, так отдайте за кучеря,
Коли ж я вам допекла, то отдайте за Петра.

Од козаків Екатеринодарского полку.

ВИЙДИ ГРИЦЮ НА УЛИЦЮ.

№191. **Andantino.**
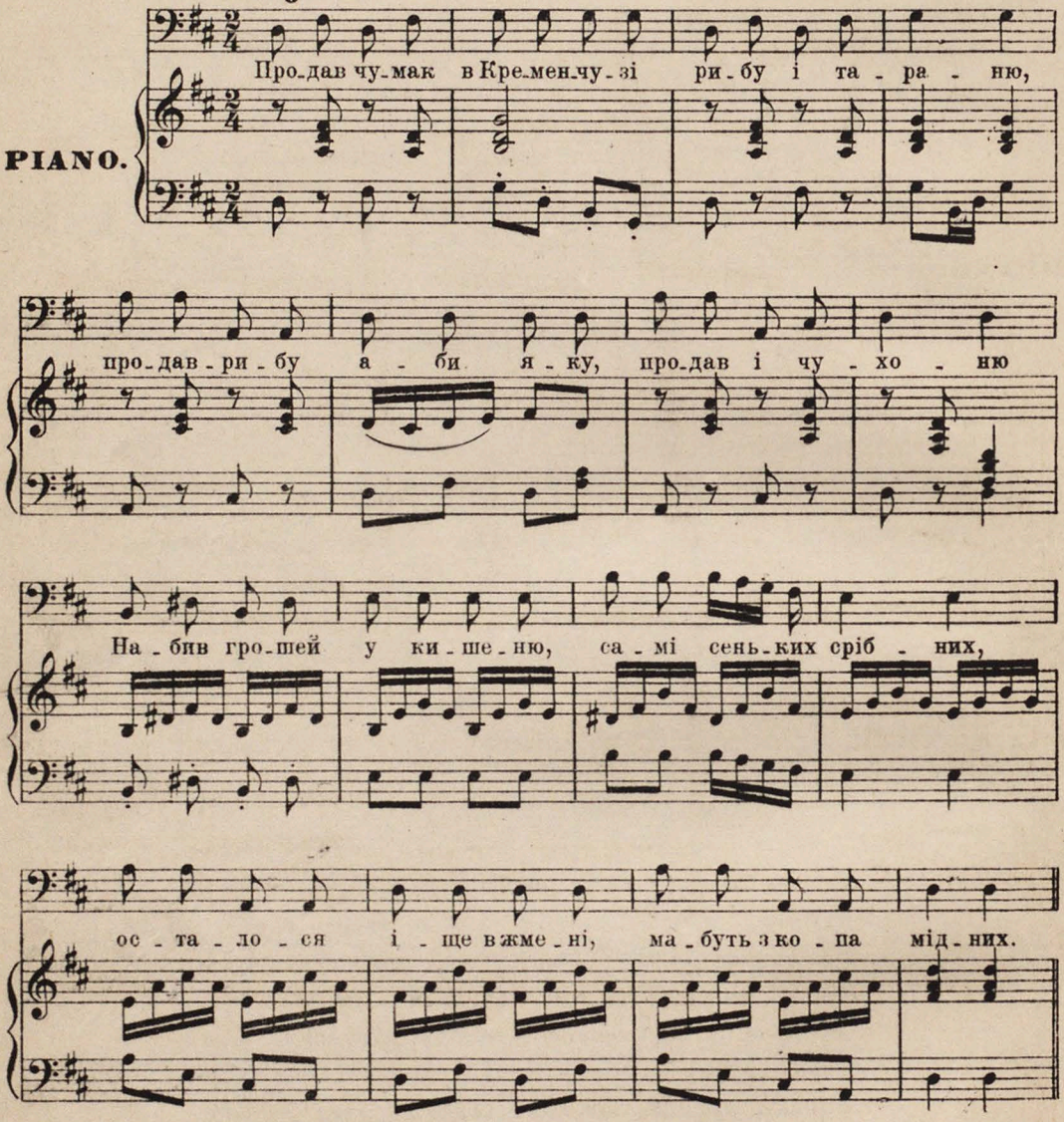

Сопілочка з деревця, дубовое деньце,
Мабуть в тебе молодця, таке ж тверде серце.
Що ти мене бідну забувъ і не хочеш знати,
Третій вечер як ти був біля моій хати.
Ой як я то молоденька в неділю раненько,
Вийду, гляну сюди-туди, чі йде коваленко?
Прийди, прийди, мій Гриценьку, на одну годину,
А я ж тобі, мое серце, подарю хустину.
Злотом вишивану і товар гарненький,
Білу-шовкову тобі мій миленький.
Чи діждуся, чи загублю а ту скуку злую,
Так і снитця, і бачитця що тебе цилую!

Від Удовенка з Горячого Ключа.

ПРОДАВ ЧУМАК В КРЕМЕНЧУЗІ.

№ 192.

Allegretto.
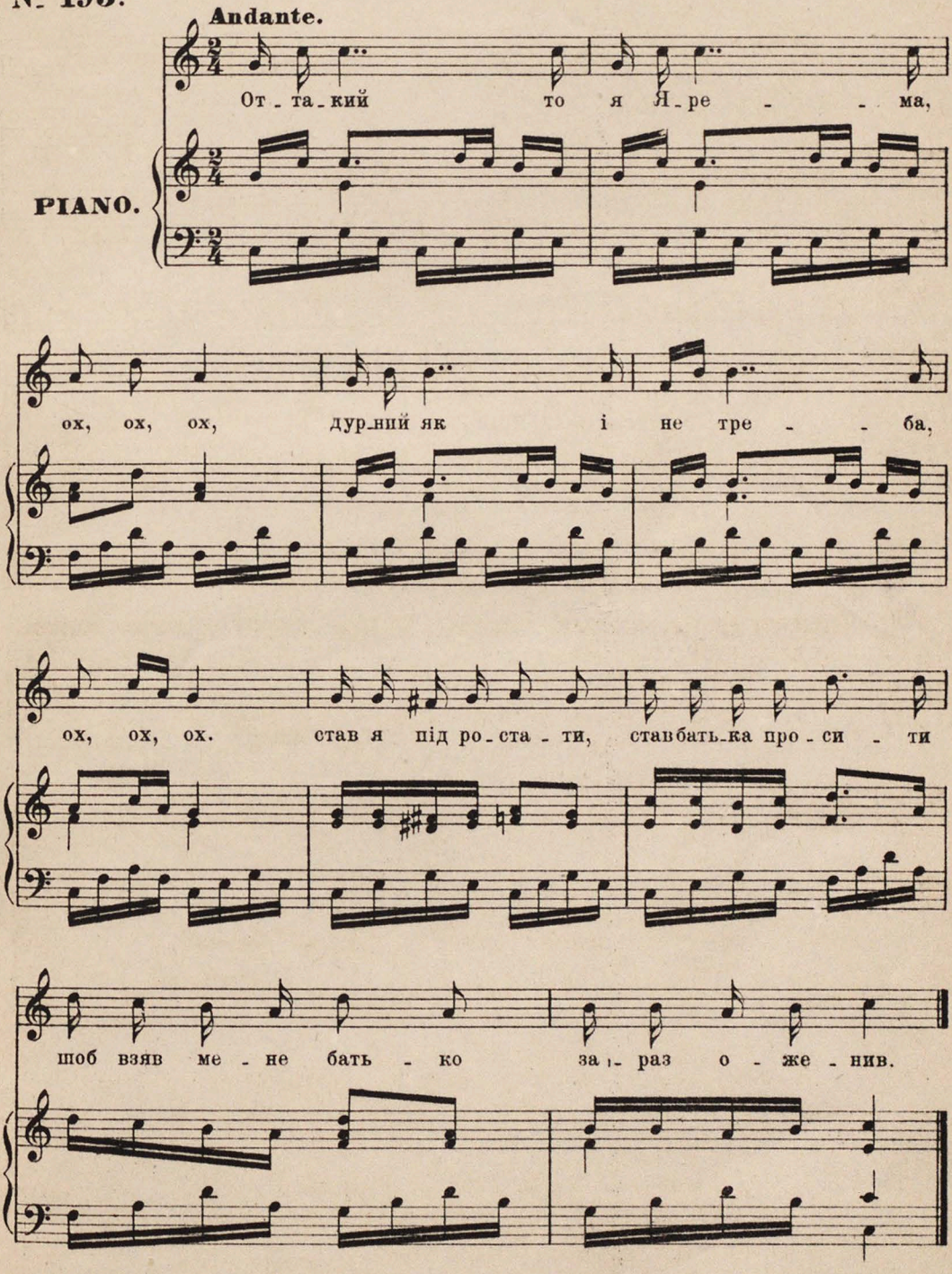

„Ой куда оці я гроші тай подіти мушу,
Хіба піду до шинкарьки, та підкреплю душу“
От таке то чумак думав, тай пішов до шинку,
А в тім шинку міряв кацап откупну горілку.

Тай горілка погана, бо кацап пребридкий
А тварюка як марюка, аж плюнути гидко,
Невмиваітця ніколи, до церкви не ходе,
Прийшов сюди голий босий, тепер верховоде.

ОТ ТАКИЙ ТО Я ЯРЕМА.

№ 193.
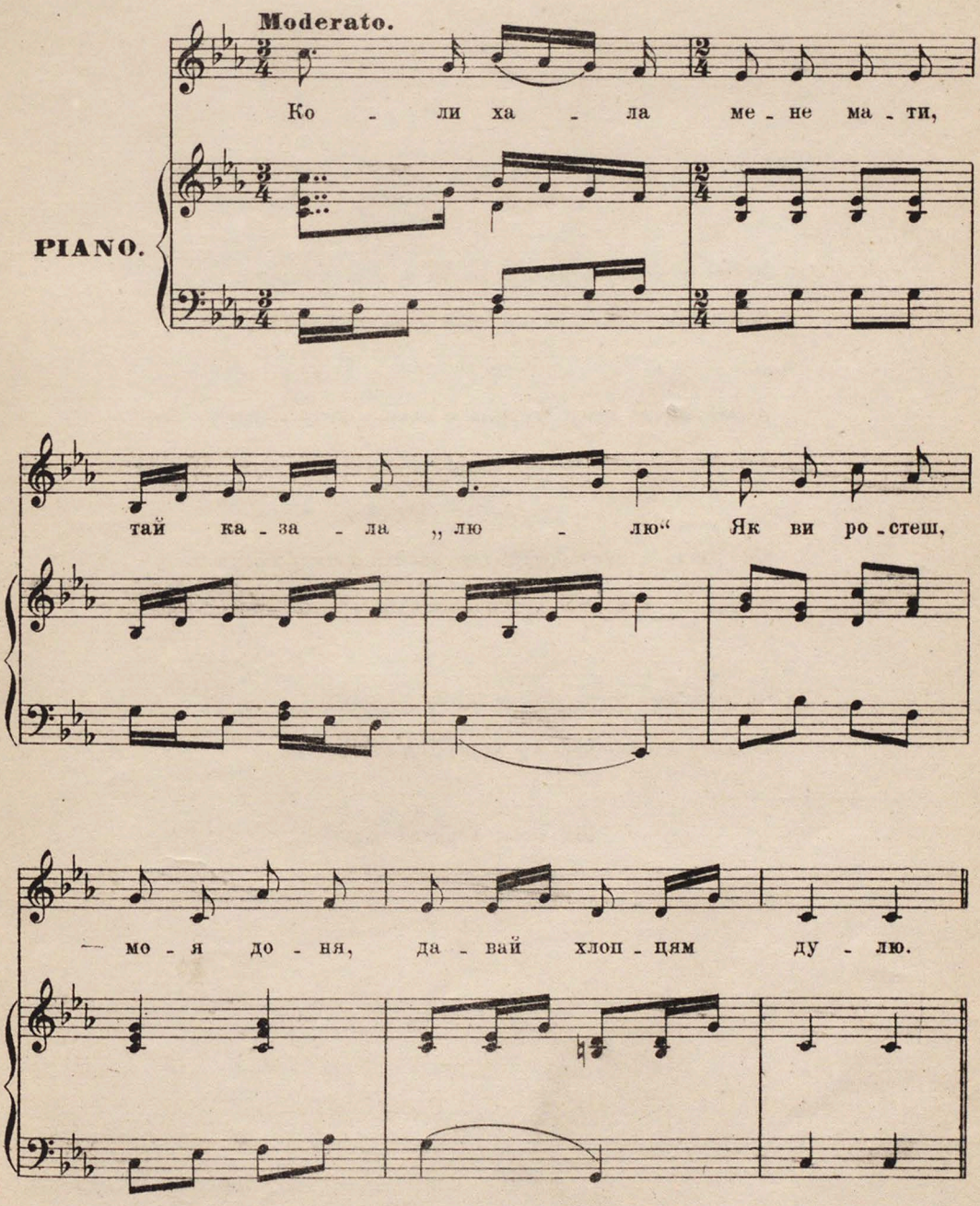

От такий то я, Ярема, ох, ох, ох!
Дурний як би і не треба, ох, ох, ох!
Досталася жінка як мед з калачем,
В тиждень після свадьби втекла з паничем.
От такий то я, Ярема, ох, ох, ох!
Дурний як би і не треба, ох, ох, ох.

Горячий Ключ. Від Слюз.

КОЛИХАЛА МЕНЕ МАТИ.

№ 194.

Не ти ж мене колихавъ, не ти ж мене няньчив.
Бодай же ти не діждав, щоб мене ти навчив.

А мій милий умер, умер, а в комору дуду запер,
А я пішла муку брати, тай начала в дуду грати.

Як пішла я муку брати, тай начала в дуду грати
Пішла же я по коморі і в присядки і в долоні
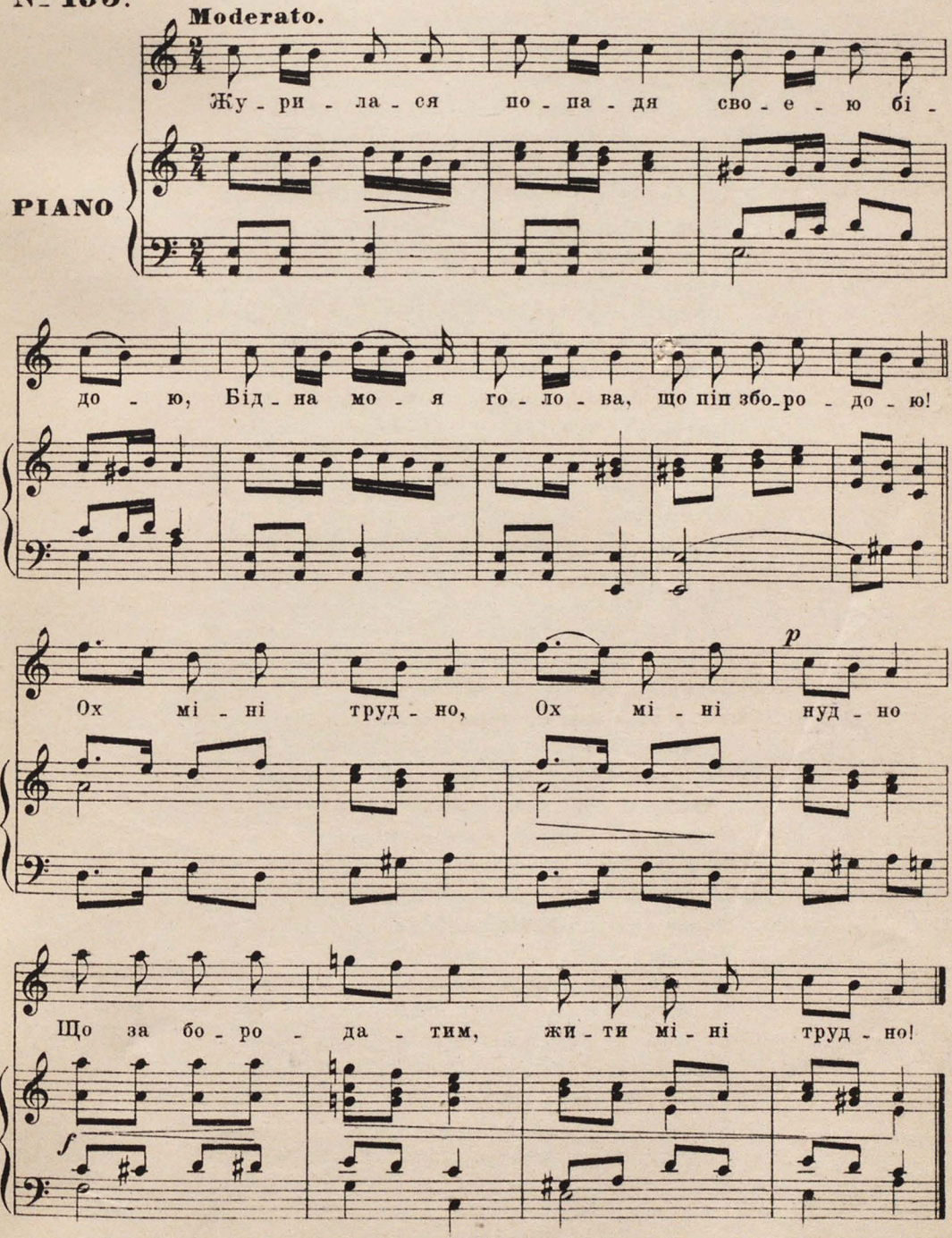
Ой дуда моя дуда, пішла заміж не туда,
Пішла і я по коморі і в присядки і в долоні.

Від Слюз Горячий Ключ.

ЖУРИЛАСЯ ПОПАДЯ.

(Стариний напів.)

№ 195.

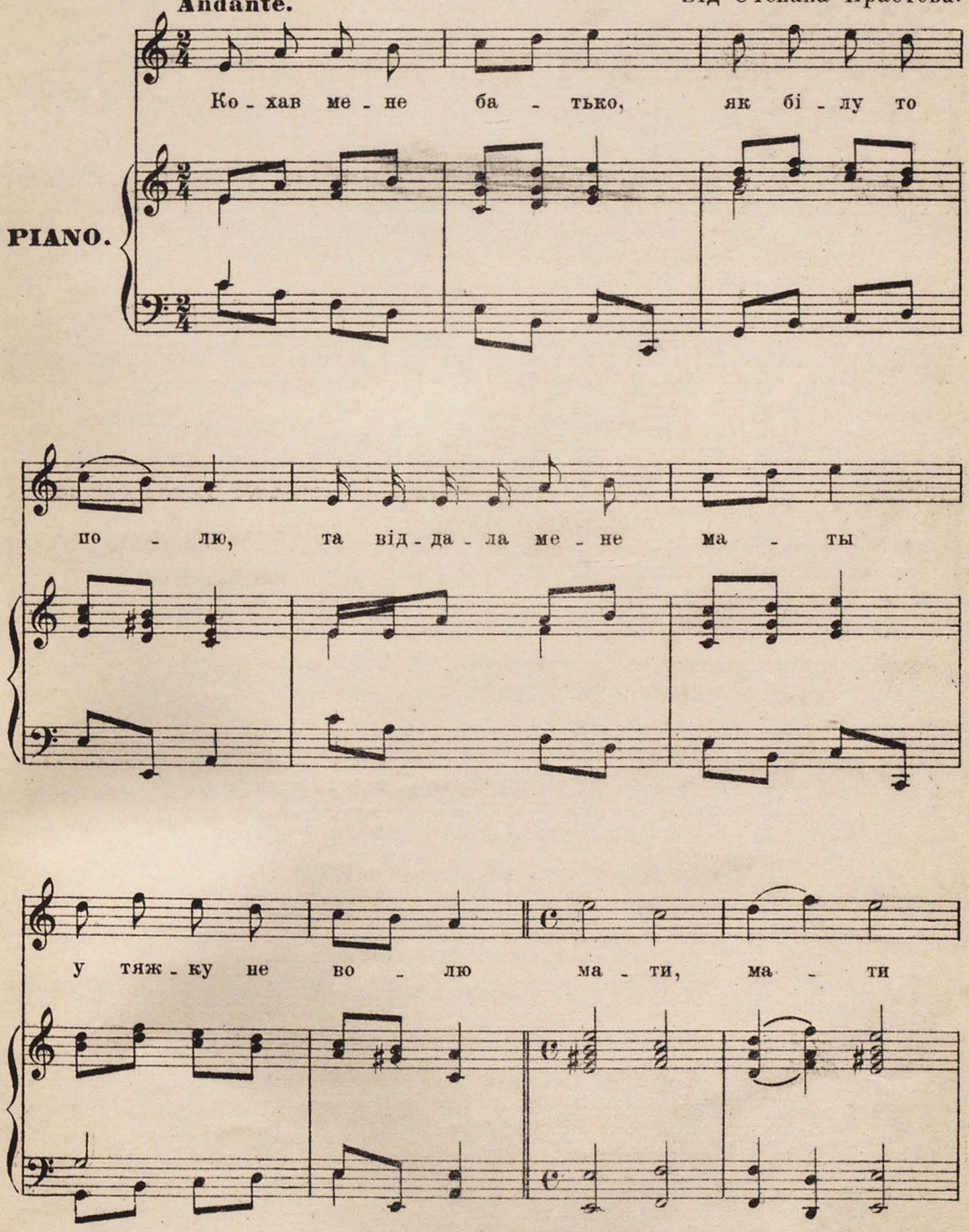
Хочай ся він убере в золоті і шати,
А погляжу я на него, а він бородатий.
Ой піду я до церковки Богу помолитця,
А як гляну на бороду не можу хреститця.
Чи піду я на хрестини — просять мене сісти,
А як гляну на бороду не можу і істи.
Чи піду я на весілля — просять мене пити —
А погляжу на бороду — той не можу жити.
Тай прийшовши до домоньку зачала просити,
„Чи не зможеш, попе отче, бороду зголити!
— Ой неможно, попаде, того учинити,
Бо дознаітця владика, дуже буде бити!
„Покиж буду терпіти, я такую біду,
Впрягай, хлопче, коней в возик — іду до владики.
Ой поїду ж до владики, щоб йёго просити,
Чи не звелить він попові бороду голити?“
От забрала попадя гуси та індики,
Прибралася чепурненько и гайда до владики.
Приіхавши до владики, стала на порозі,
Поклонилася низенько аж в самії нозі.
Як владика вийшов, став ії питати:
„Чого жадаеш, попаде, нехай буду знати!“
Прошу ж тебе, владико, змилуйся над нами,
Хай не ходять попи наші з тими бородами!“
— Не зможу ж я, попаде, того учинити,
Бо тож каженъ мусить з нас бороду носити!
Подивися, попаде, хоч я і владика,
А і в мене борода чесна і велика.
Ходи сюда, попаде, до моей кімнати,
Подивися — що там попів, а всі ж бородаті! —
„Шкода ж міні уродоньки, шкода міні зросту,
Хіба піти утопитця з високого мосту!“
Ой пішов же владика до своей кімнати,
„Треба ж твому попові карту написати.“
Писав карту владика дрібними словами
Залилася попадя гіркими слізами.
„Як не схоче попадя попика кохати,
То ій треба в сім петель кропила завдати.“
Як почали попаді кропила давати,
Вона впала, тай начала попика прохати.
„Тепер міні уже легше і гарно і мило,“
Бо попове кропило кохати навчило.
Упадала, припадала, на пальціх ставала,
Взяла попа за бороду тай поціловала!

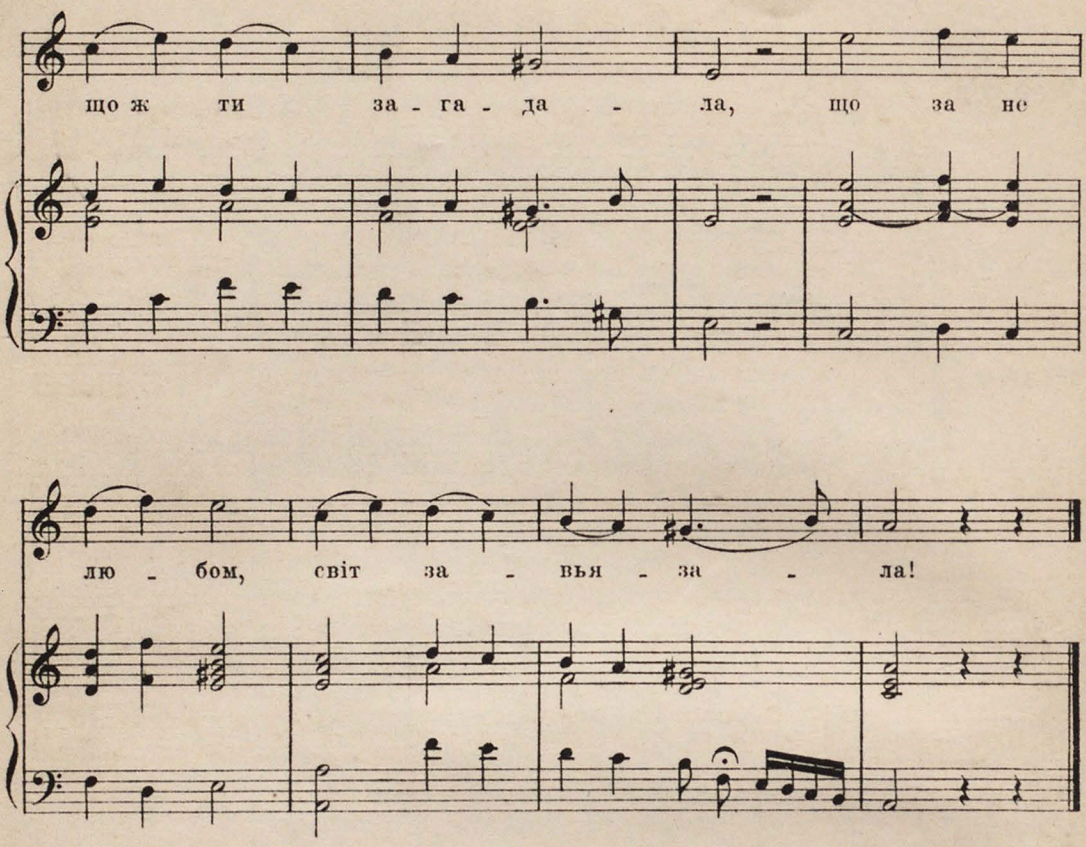
КОХАВ МЕНЕ БАТЬКО.

№196.

Andante.

Від Степана Ерастова.

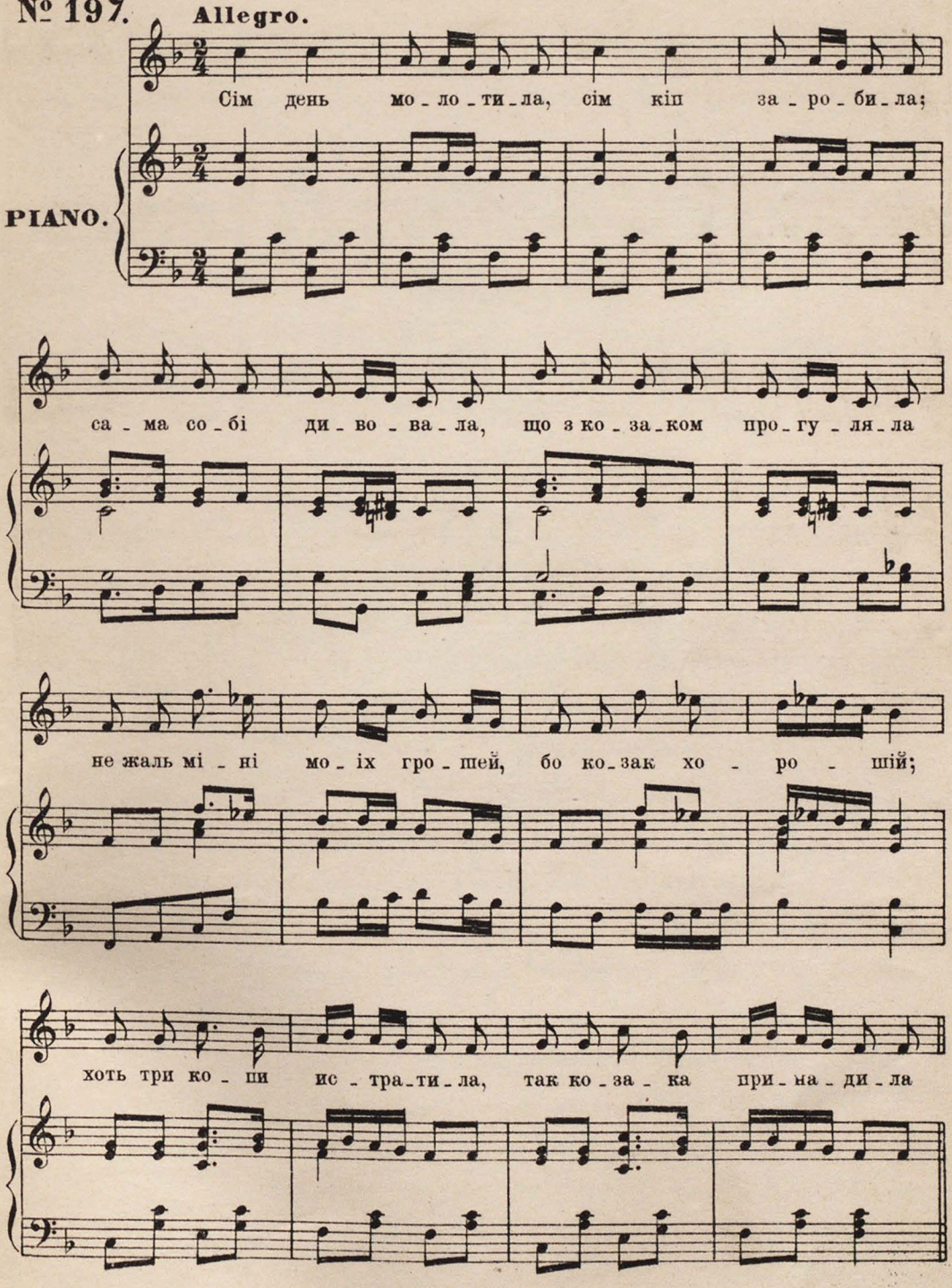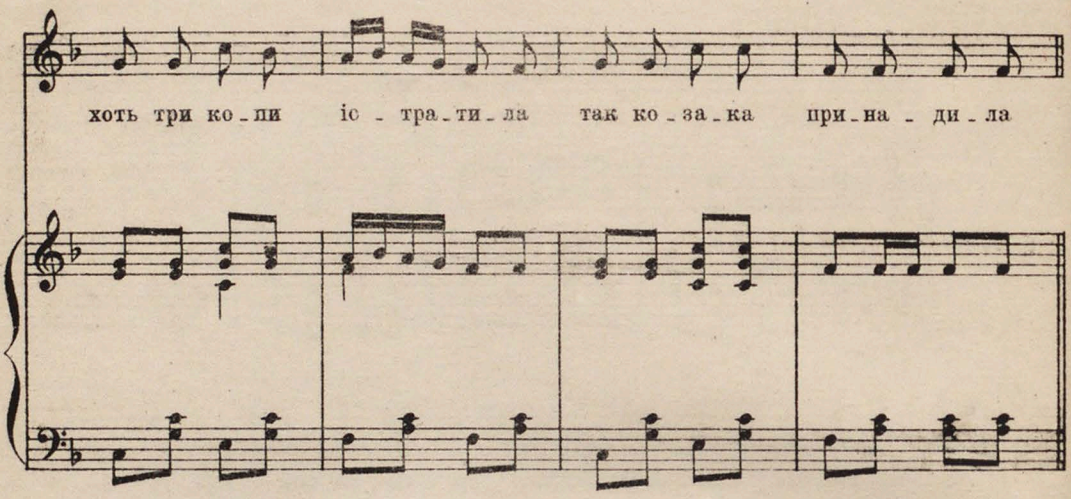

Та було б не рубати зеленного дуба,
Та було б не сватати мене за нелюба.
Було б не рубати у полі тополі,
Та було б не сватати мене молодої!
Мабуть мене мати в барвінку купала,
Купаючі проклинала - шоб долі не мала
Мабуть мене, мати - на місті купила,
Шо ти мене, мати - на віки втопила!
Лучче б міні мати, - горяч камінь істи,
Як міні із нелюбом - вечеряти сісти.

СІМ ДЕНЬ МОЛОТИЛА.

№ 197. **Allegro.**

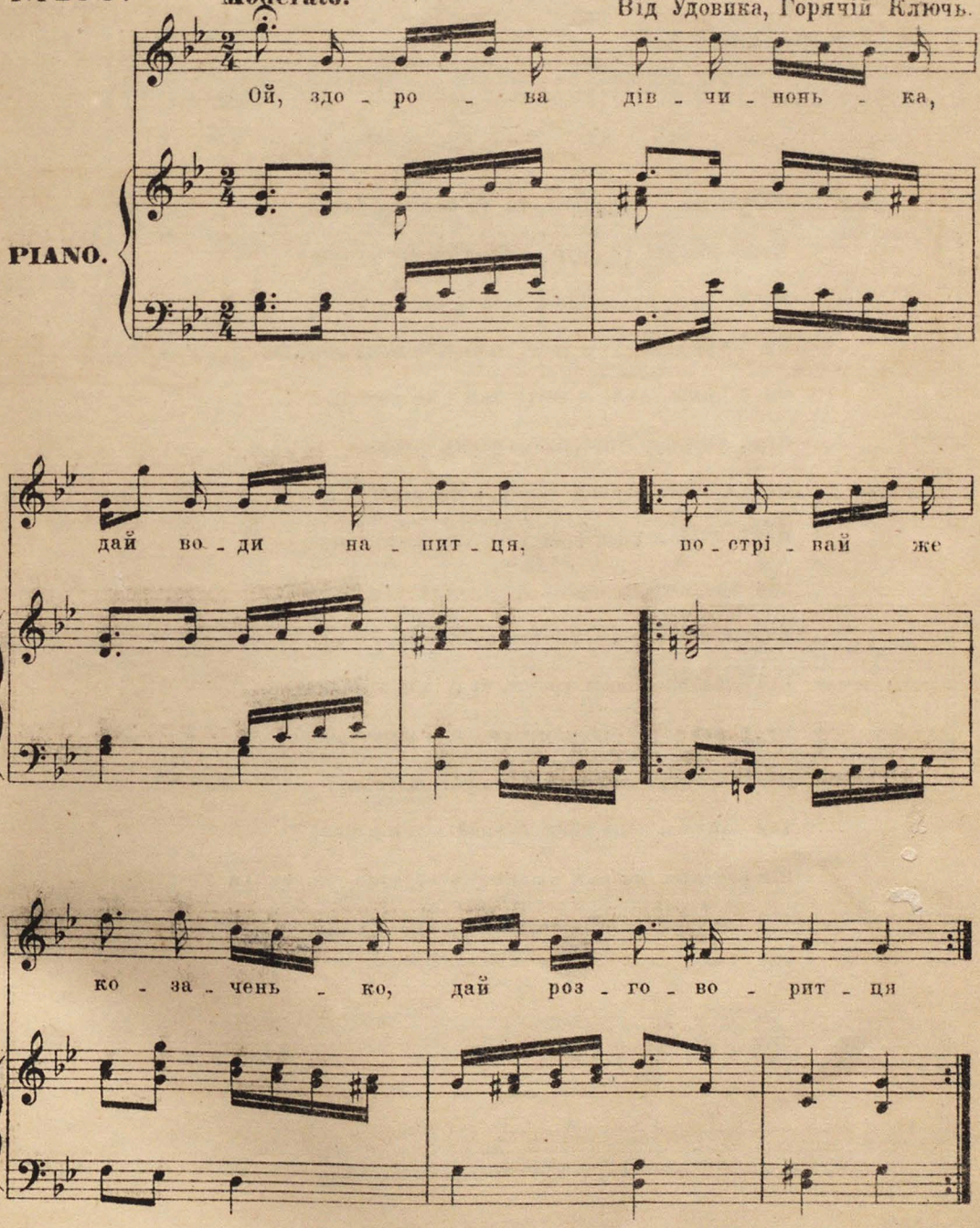

Сім день молотила, сім кіп заробила,
Сама собі дивувала, що з козаком прогуляла.
Не жаль міні моіх грошей,
Бо козак хорошій,
Хоть три копи істратила,
Так козака принадила.
Дуб, дуб зелененький, козак молоденький,
Як козака нелюбити, колі і з ним добре жити.
В йего сабля, в йего уси, не жаль міні приглянувся,
В йего очі чорнесенькі, вйего тіло білесеньке,
Він чистенько оголився і в жупаник нарядився,
Гудзі в йего у контуші, козаченько, моя душа,
Козак гожий, козак милий, піду я з ним до могили,
Там травиця зелененька, там проспитця молоденька.

Від Пилюхівни, ст. Платнирівка.

ОЙ ЗДОРОВА ДІВЧИНОНЬКА.

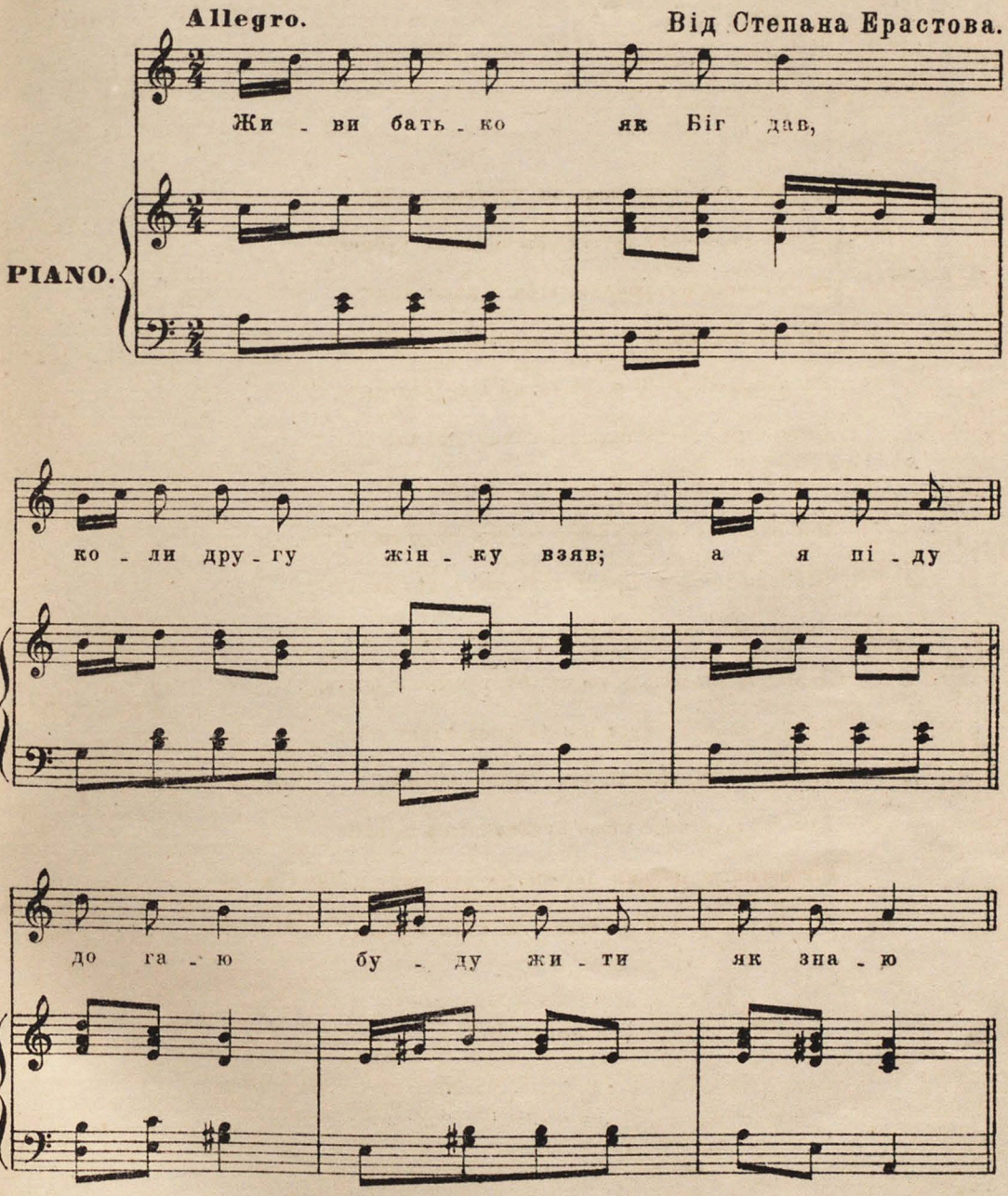
№198. **Moderato.** Від Удовика, Горячій Ключь.

Скажи міні, коханная, чи ти мене любиш?
Може любиш ти другого, за що мене губиш?
За що мене розлюбила, хіба я наскучив?
Чи богатий е у тебе, другий і получший
Ой я краще тебе в світі, тай і не находив,
Біда міні сиротині, тілько сохну з горя.
Нехай сохну, нехай чахну, а ти веселися.
Бог з тобою коли робиш ти так надо мною,
Що вродився в гіркій долі, тому хто виною?
На що ж мене покидаеш, робиш сиротою?
Покидай же, Бог з тобою, буду вічно плакать,
Буду плакать, проклинати свою гірку долю.
Приголубить, мабуть мене сирая могила,
Тай заплаче надо мною буйний вітер в полі
Він роскаже добрим людям, як страдав по милій
Тай заплаче, тай застогне на моій могилі

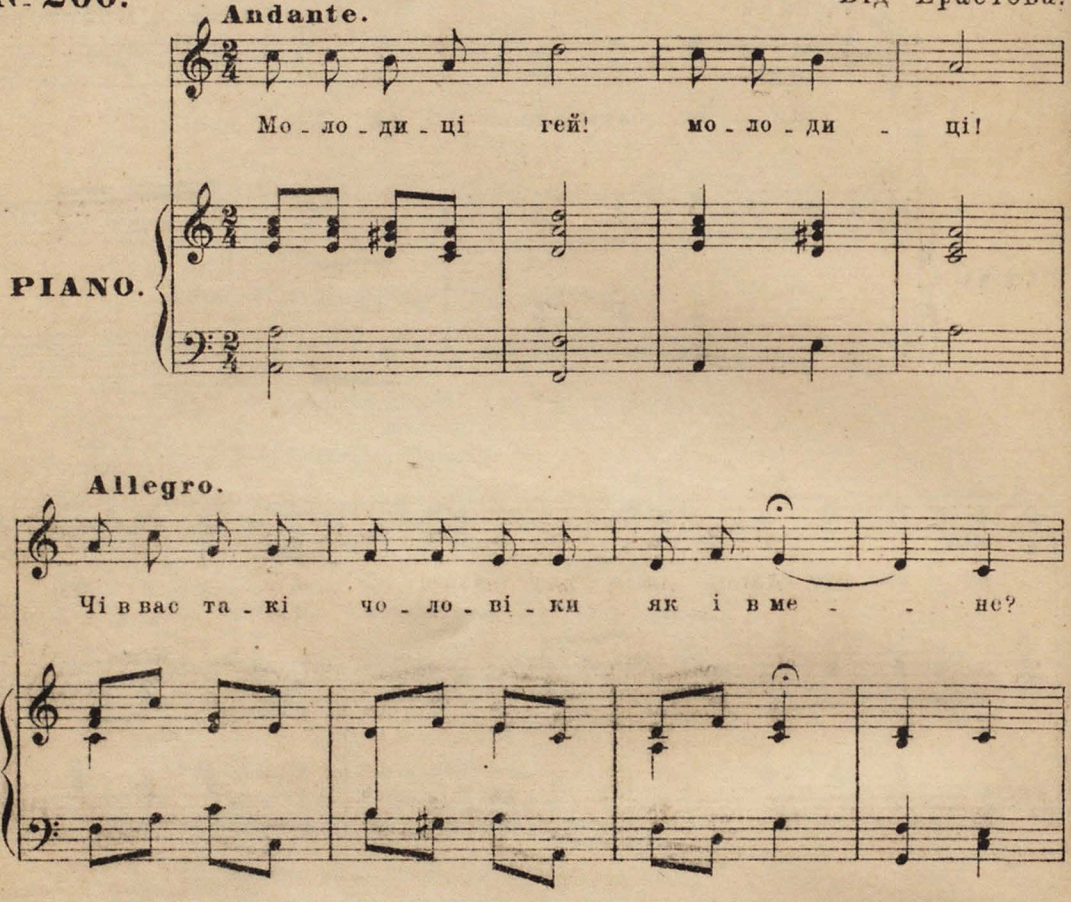
ЖИВИ БАТЬКО ЯК БІГ ДАВ.

№ 199.

МОЛОДИЦІ, ГЕЙ, ЧІ В ВАС ТАКІ ЧОЛОВІКИ.

№ 200. Від Ерастова.

А у мене - старичище,
Не пускає на улицу,
Що най гірше.

А я его одурила,
З помиями борщу каші
На варила.

2019611079